

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
***Risking Immortality* by A. Root**

Перекладацький проєкт:
Переклад книги Е. Рут «Risking Immortality»

BA Paper

Anastasiia Nikolenko
PERb 1-21.40d

Research supervisor:
Prof. A. Chesnokova

Цим підписом затверджую, що
наведені до запису рукопис та
електронний документ є
ідентичні
04.06.2025

Kyiv 2025

Abstract

The paper focuses on lexical, grammatical and stylistic features of the speech of human and vampire characters in the fantasy novel *Risking Immortality* by Alison Root and their reproduction in the Ukrainian translation. The study examines the differences in the speech of the characters. It identifies the main features that distinguish human and vampire speech in the original and includes a comparative analysis of selected fragments from the source text and the target text. The results demonstrate which translation techniques were used to preserve stylistic nuances and how successfully they conveyed the original tone and character differentiation. By highlighting the importance of stylistic fidelity in reproducing authorial intent, this study contributes to a better understanding of character speech in fantasy translation.

Keywords: analysis, fantasy, humans, *Risking Immortality*, translation techniques, vampires

Анотація

У роботі розглядаються лексичні, граматичні та стилістичні особливості мовлення людей та вампірів у фентезійному романі Елісон Рут «На межі безсмертя», а також їхнє відтворення в українському перекладі. У дослідженні проаналізовано відмінності у мовленні персонажів і визначено основні риси, які відрізняють мовлення людей та вампірів в оригіналі. Також дослідження містить порівняльний аналіз обраних фрагментів з текстів оригіналу та перекладу. У результаті аналізу з'ясовано, які перекладацькі прийоми були використані для збереження стилістичних нюансів і наскільки вдало вони передали атмосферу оригіналу та особливості персонажів. Ця робота висвітлює важливість дотримання стилістичної відповідності у відтворенні авторських прийомів і допомагає покращити розуміння передачі особливостей мовлення персонажів фентезійних творів у перекладі.

Ключові слова: аналіз, вампіри, люди, перекладацькі прийоми, «На межі безсмертя», фентезі

Content

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of <i>Risking Immortality</i> by Alison Root from English into Ukrainian	5
Chapter 2. Describing humans vs vampires: comparative analysis of vocabulary and speech patterns in the portrayal of humans and vampires in the original and translated texts.....	58
2.1. Author’s biography and stylistic features of the text	58
2.2. Stylistic means of characterization in translation studies	59
2.3. Basic translation techniques applied in rendering vocabulary and speech patterns to describe humans and vampires.	62
Conclusion.....	66
References	67
Appendices.....	68

Introduction

In contemporary literary studies and translation practice, the genre of fantasy continues to offer fertile ground for linguistic, stylistic, and cultural exploration. Among its many facets, the depiction of supernatural beings such as vampires opens new avenues for analyzing the use of language, characterization, and the translator's role in recreating complex fictional worlds. Translating fantasy literature presents unique challenges, especially in preserving the stylistic integrity of the text, the authenticity of fictional creatures, and the subtle distinctions in vocabulary and speech patterns between different character types. A notable example is *Risking Immortality* by Alison Root, a novel that presents a multifaceted portrayal of humans and vampires through a blend of expressive language, stylistic nuance, and genre-specific terminology.

The **relevance** of this research lies in examining how translation techniques affect the representation of fantastical beings in a target language and culture. The contrast between humans and vampires is particularly rich in stylistic features that require precise and thoughtful translation. By analyzing the Ukrainian version of *Risking Immortality*, this study aims to shed light on how vocabulary choices, speech patterns, and stylistic means contribute to the overall characterization of different species within the fantasy narrative and how these elements are rendered in translation.

The novel *Risking Immortality* by Alison Root serves as the primary material for linguistic and translational analysis. The work offers a vivid linguistic palette that differentiates between the ordinary and the supernatural, using various stylistic and lexical devices. Its Ukrainian translation provides a unique opportunity to study how such features are preserved, adapted, or transformed across languages.

The **object** of this study is the language and stylistic portrayal of characters in fantasy literature, while the **subject** is the translation techniques used to convey vocabulary and speech patterns in the depiction of humans and vampires in Alison Root's *Risking Immortality* and its Ukrainian translation.

The **aim** of the research is to identify and analyze the translation techniques employed to render stylistic and lexical features in the characterization of human and vampire characters.

The **objectives** of the study are:

1. To examine the stylistic characteristics of the original text.
2. To explore the theoretical foundations of stylistic characterization in translation studies.
3. To analyze lexical means and speech patterns used to portray humans and vampires in the original and translated texts.
4. To identify and classify the translation techniques applied in rendering these stylistic features in the Ukrainian translation.

The **data source** includes the English original of *Risking Immortality* by Alison Root and its Ukrainian translation.

The structure of the **research paper** comprises an introduction, two main chapters, a conclusion, references, and appendices.

Chapter 1 focuses on the Ukrainian translation of *Risking Immortality*, while Chapter 2 provides a comparative analysis of vocabulary and speech patterns used in the portrayal of humans and vampires.

Chapter 1. Translation of *Risking Immortality* by Alison Root from English into Ukrainian

Risking Immortality

By A. Root

Chapter I

Today is my twenty-ninth birthday. To so many, this year is insignificant. But to me it signifies an inevitability, one I have been desperately running from since I was born; a truth I am woefully unprepared to handle. The reality that one year from now, when the sun sets, I will be forever changed. My thirtieth year will mark either the start of my immortal life as a mated vampire, or my spiral into madness. Before I go on, I think it is important to explain the origin of my kind. The truth, not the fabrications spewed by humans for millennia. First, vampires are born, not made. I have a mother and a father. I also have seven siblings. We are carried in the womb and born in the same manner as a human baby. Second, we are creatures of light, not darkness. However, we are forced into the shadows by the lies told by a species frightened of anything «different.» A species that has vilified us because they are too ignorant to learn and accept our differences. Third, we do have elongated upper canines— «fangs» as humans like to refer to them. However,

На межі безсмертя

Е. Рут

Розділ I

Сьогодні мені виповнилося двадцять дев'ять років. Здається, для більшості людей цей вік є досить незначним. Для мене ж він є символом певної неминучості, від якої я відчайдушно тікаю від моменту свого народження; правди, до якої я, на жаль, не готова. Розуміння того, що вже за рік, разом із заходом сонця, я змінюсь назавжди. Моє тридцятиріччя стане або початком мого вічного життя як спареного вампіра, або ж шляхом до божевілля. Перед тим, як продовжити, я хочу розповісти про історію свого роду. Розповім правду, а не вигадки, які тисячоліттями поширюються людьми. По-перше, вампірами народжуються, а не стають. У мене є мати й батько, а також семеро братів і сестер. Нас виношують в утробі матері й з'являємось ми на світ так само як і людські діти. По-друге, ми є породженням світла, а не темряви. Але ми змушені жити в тіні через брехню, якою нас ганьбить людство, що боїться всього «чужого». Люди, які паплюжать нас через свою тупість, нездатність зрозуміти та прийняти наші особливості. По-третє, у нас є подовжені верхні зуби — «ікла», як їх полюбляють називати. Щоправда, вони не втягуються, і їхня довжина не сягає п'яти сантиметрів. Власне, якщо не вдивлятись, то невеликі відмінності між вампірськими та людськими зубами майже не помітні. Ікла – це еволюційний залишок. У ранні дні свого існування вампіри мусили полювати, аби прогодуватися. Так само як і у горил чи леопардів, продовгуваті ікла допомагали їм вполювати здобич. У нас же такої потреби більше немає. З моменту появи першої людини вампіри живуть поруч з ними. Існує багато історій та міфів, які описують нас як породжень диявола, народжених з мороку та зла, що є черговою брехнею. Вампіри – це представники іншого біологічного виду, що сформувалися з іншим генетичним кодом. Сонячні промені не обпалюють нашу плоть, і ми не згораємо від одного лише погляду на хрест. Для нашого виду освячена земля священна так само як і для людей. Ми живемо і любимо, але ми всі прокляті. У цьому люди мають рацію. Старійшини нахмурилися б, почувши від мене ці слова. Слово «прокляті» значить дещо більше, ніж те, чим воно є насправді – простий природний збій. Вампіри, на відміну від людей, у свій тридцятий день народження повинні злучитися до кінця дня. Я не маю на увазі у фізичному сенсі. Вампір повинен знайти

they are not retractable, and they are not two inches long. In fact, unless you were really looking, the slight differences between vampire and human teeth are hardly noticeable. The canines are a leftover evolutionary facet. In the early days of creation, vampires had to hunt their own food. Just like those of gorillas or big cats, elongated canines helped them take down their prey. We have no need for such things now. Vampires walk among you. Since the first human evolved, there has been a vampire right beside them. Many stories and mythologies paint us as the devil's spawn, born from darkness and evil. Another flagrant lie. Vampires are simply a different species, evolved with a different genetic code. The sunlight does not scorch our flesh; we do not burst into flames at the sight of a cross. Hallowed ground is sacred to our kind just as much as humans. We live and love, but we are cursed. Humans got that right. Our elders would frown at the term I use. To use the word cursed implies something more than what it is—a simple glitch of nature. Unlike humans, a vampire must have mated by the end of day on their thirtieth birthday. I don't mean in the physical sense. A vampire must find their mate, their other half. Why? We do not know. Vampires have spent countless years searching for the answer, but it eludes us still. Our knowledge is based on the results

свою пару, свою другу половину. Для чого? Ми й самі не знаємо. На пошуки відповіді вампіри витратили незліченну кількість років, але вона все ще залишається невідомою. Наші знання спираються на результати тисячолітніх спостережень за бідними, нещасними душами, котрі не змогли вчасно знайти свою пару. Люди уявляють собі вампірів як кровопивць, і мушу визнати, що в цьому є частка істини. Ось тільки люди не в змозі збагнути, чому деякі представники нашого виду так поведуться. Дозвольте вас просвітити. Зі сходом сонця на тридцятий день народження у вампіра починаються клітинні зміни. І якщо цей вампір знайшов своє справжнє кохання, то безсмертя йому гарантоване. Він зможе прожити тисячі років у блаженстві разом зі своєю парою. Якщо ж це відбувається без супутника життя, то процес спотворюється. Замість блаженства вампір починає божеволіти, жадібно жадаючи людської крові. І саме такі страхітливі образи вампірів врзалися в людську свідомість. Сміх і тільки, особливо якщо поглянути на історію людства і незліченні криваві війни, які вони вели заради користі й жадібності. Та для нас це неминуче. Право вибору у нас відбирають у момент, коли в день нашого тридцятиріччя сідає сонце. То й хто ж із цих двох видів є справжнім монстром? Це одним побічним продуктом нашого стану — гадаю, найкраще визначення; не прокляття, а саме стан, запитання яке потребує відповіді — є наша плідність. Для вампірів єдиний спосіб завести дітей — це створити подружню пару. Той же вампір може переспати з кожним жителем планети до свого перетворення, але завагітніти не вдасться. Це просто неможливо. На щастя, наш стан не дискримінує любителів одностатевих стосунків. Наша спільнота допомагає гомосексуальним парам у пошуку сурогатних матерів чи донорів сперми. Ми радіємо життю і часто створюємо великі сім'ї. Хоча це не є чимось само собою зрозумілим. Кожна пара вампірів вирішує, чи хочуть вони бути батьками, чи ні. До появи контрацепції це було непросто. Вампірський винахід, я б сказала. Чергова дивовижна відмінність між людьми й вампірами, згодні? Ми живемо у злагоді, оспівуючи любов у її найчистішій формі, як би це не звучало. Натомість люди засуджують, дискримінують і переслідують собі подібних за те, що одна жінка може закохатися в іншу. На родини звальюється ганьба через те, що чоловік покохав іншого чоловіка. І знову запитання: хто є монстром? Ненависть до людей породжує в мені бажання зберігати з ними дистанцію. Батьки хотіли б, щоб я спілкувалась з людьми. Думають, ми повинні прийняти їх, розповісти їм про наш рід. Відкрийся! Я ж категорично не згодна з ними. Для чого нам розповідати людям про наш рід? Вони навіть не хочуть знати про свій власний.

«З Днем народження, Амеліє.» Мій старший брат Лоуренс примостився на краю мого ліжка. А, до речі, ми спимо в ліжках, а не в трунах. Утім, на Гелловін весело обігравати цей стереотип. Вампірські жарти та все таке.

of thousands of years witnessing the poor, unfortunate souls that were unable to find their match in time. Humans have depicted vampires as blood-sucking animals. I will admit, there is a degree of truth to it. But what the human world fails to explain is why a fraction of our species behaves in such a way. Let me enlighten you. As the sun rises on a vampire's thirtieth birthday, a cellular change begins. If that vampire has found their true love, their immortality is guaranteed. Destined to live for thousands of years in bliss alongside their mate. However, if the vampire begins this change without their soulmate, the process is corrupted. Instead of bliss, the vampire descends into madness, craving human blood with an insatiable thirst. Those are the vampires etched frighteningly into the human psyche. Laughable really when you examine the history of humanity and the countless bloody wars they waged in the name of power and greed. For us, it is unavoidable. Our choice is taken from us the moment the sun sets on our birthday. Of the two species, who are the real monsters? Another by-product of our condition—that's how it should be defined, I think; if it's not a curse, it is a condition, and one that must have an answer—is our fertility. The only way vampires can bear children is if they are mated. A vampire can sleep with the world's pop-

«Доброго ранку». Занепокоєні вирази обличчя моєї сім'ї — це те, чого я найменше чекаю почути сьогодні. У родині Лок кожен знайшов собі пару, окрім наймолодшого. І всі — до свого двадцять п'ятого дня народження. Я — передостання в нашій родині, проте зараз я не ближча до того, щоб знайти кохання, ніж раніше.

«Я приніс тобі сніданок», — каже Лоуренс, простягаючи мені тарілку млинців і кухоль з кров'ю другої групи. Так, ми п'ємо кров, бо мусимо. Наша потреба в крові така ж, як і потреба людини у воді. Але — і це велике «але» — ми не п'ємо людську кров. Не полюємо на них... За таку поведінку відповідальні лише незаміжні особини. Хто молодший за тридцять років і хто має пару, п'ють лише кров тварин. Смак людської крові огидний. Вона погано перетравлюється в наших шлунках.

«Дякую, » — я беру сніданок і починаю їсти. Лоуренс просто дивиться на мене. Я впевнена, що він хоче поговорити про наступний рік. За останні пів року він неодноразово намагався розпитати мене про мій майбутній день народження і про те, що він для мене значить.

«Амеліє, нам треба поговорити».

«Про що?»

«Прикидатися дурепою тобі не личить». Лоуренс підсовується ближче. Він вродливий чоловік. Зростом майже сто дев'яносто п'ять сантиметрів, з ідеальною зачіскою, густим, темним волоссям. Нашій родині пощастило з гарною фізичною генетикою. Ми всі красиві. І це не моє его говорить, це правда. Ми — сім'я чорнявих красенів.

«Лоуренсу, тут немає про що говорити. Я маю цілий рік, щоб знайти свою половинку, інакше я збожеволію. Ось так. Тема закрыта. Можна мені спокійно поснідати?»

«Чому ти так легковажно до цього ставишся, сестричко?»

«А як ще я маю це сприймати? Лоуренсу, будь реалістом. Я навряд чи знайду свою половинку. Уся сім'я, включно з нашими наймолодшими двоюрідними братами й сестрами, знайшли собі пару задовго до їхнього тридцятиріччя. Джуліан знайшов свою половинку в шістнадцять. Я — виключення, пляма на бездоганному сімейному листі. Але замість того, щоб думати про те, чи знайду я собі пару, я б радила вам подумати про те, хто з вас має повести мене на побачення». Я не драматизую і не фаталізую, а просто реалістично дивлюся на речі. Безглуздо ігнорувати очевидне. Я — аномалія в родині Лок.

«Амеліє, не говори про такі речі, щоб мати й батько не почули». У кімнату із суворим обличчям заходить Маркус, другий старший. Він підслуховував за моїми дверима. Ось чому я боюся повертатись додому. Всі занадто сильно люблять сунути свого носа в чужі справи.

ulation before they change and no pregnancy will occur. It is an impossibility. Thankfully, our condition does not discriminate against those of us who are attracted to their own sex. Our community helps same-sex couples find surrogates and sperm donors. We celebrate life and often have large families. Although that isn't a given. Each vampire couple determines if they wish to be parents or not. Which wasn't always easy before birth control. A vampiric invention, I might add. Another glaring difference between humans and vampires, don't you think? My kind works together, celebrating love in its purest form, no matter how that may look. Humans ostracize, discriminate and persecute their own kind because one woman may love another. Shame is brought upon families because a man fell in love with another man. Again, I ask you, who are the monsters? It is my dislike of humans that fuels my desire to keep a distance from them. My parents wish for me to interact with humans. They feel we should embrace them, teach them about our kind. Come out! I wholeheartedly disagree with their beliefs. Why try to teach them about our kind? Humans don't even want to learn about their own species.

«Happy birthday, Amelia. » My eldest brother Laurence perches on the end of my bed. Oh, yes, we sleep in beds. Not coffins. Although, it is fun to play up the

«Маркусе, визнай, що я права» Маркус такий же реаліст, як і я. Хто і повинен зрозуміти мене, так це він.

«Я згоден з тобою.» Лоуренс хмуро поглянув на Маркуса.

«Та я не думаю, що ти зробила усе можливе, аби знайти когось».

«Так і є», – буркнув Лоуренс.

«Я гуляю. Спілкуюсь. Ніхто не зацікавився мною».

«А коли ти востаннє кудись виходила, Амеліє? Га? Я скажу коли. На річницю мого весілля, три місяці тому.» Він має рацію, це правда. Я не з тих жінок, що розважаються п'ятничними вечорами. Принаймні, не кожної п'ятниці. Особливо, коли мене чекає в затишку власного дому цікава книга.

«Лоуренс правий. Коли ти знайдеш свою половинку, то зможеш і далі сидіти вдома з книжками. А зараз час виходити на пошуки. Я не хочу втратити тебе, Амеліє». В очах Маркуса горить вогонь. Він випромінює страх... страх втратити мене через божевілья, біль від того, що я стану зовсім іншою. Я прокинулася десять хвилин тому і вже хочу, щоб день закінчився. Лоуренс і Маркус – лише початок. Решта моїх братів і сестер матимуть таку ж місію. Щодо батьків, то знаю, у них теж є плани. Думаю, мені запропонують багато побачень.

«Амеліє, ти власниця трьох барів і двох нічних клубів. Якого біса ти не ходиш туди, не шукаєш свою жінку?»

«По-перше, у мене чотири бари та три нічні клуби. По-друге, всі вони переповнені, на жаль, людьми. Мені це не подобається. По-третє, у мене є персонал, який керує цими закладами, тобто мені не треба туди приходити».

«Вони не переповнені людьми. Тобі просто не подобається, що Мати не дозволила зробити ці заклади виключно для вампірів». Лоуренс закотив очі.

«Ти мене звинувачуєш?» В моїх жилах спалахує лютя. Люди не приносять нам нічого, окрім болю та страждань. Безумовно, більшість людей навіть не знає про наше існування, проте серед них є й ті, хто полює на нар. Вірять у жовч, яку ллють нетямущі лицеміри. Прикидаючись, ніби вони роблять Божу справу. Мене нудить від цього. Хіба погано, що я хочу бути якомога далі від них? Бути серед своїх, у безпеці?

«Вампіри не святі, Амеліє». Лоуренс похмуро посміюється.

«А я й не кажу, що так.»

«Ми відійшли від теми», – бурчить Маркус. Серед усіх моїх братів і сестер, Маркус – єдиний, хто мені справді близький.

«Ти маєш докласти більше зусиль. З людьми чи без них».

stereotype at Halloween. Inside jokes and all that.

«Good morning. » What I am least looking forward to today is the worry on the faces of my family. Every member of the Loch family found their mate, except the youngest. All of them before their twenty-fifth birthday. I am the last but one of our family and I am no closer to finding love now than when I was as a young vampire.

«Brought you breakfast, » Laurence says, handing me a plate of pancakes and a mug of type A. Yes, we drink blood, we have to. Our blood requirement is the same as a human's need for water. But—and this is a big but—we do not feed on humans. We do not hunt them... Only the unmated are responsible for those kinds of behaviors. Those of us under thirty and those who are mated drink only animal blood. The taste of human blood is repulsive. It doesn't sit well in our stomachs.

«Thank you.» I take breakfast and begin eating. Laurence sits there watching me. I know he wants to speak of the coming year. Over the past six months, he has tried in vain to get me to talk about my upcoming birthday and what it means for me.

«Amelia, we need to talk. »

«About? »

«Playing dumb doesn't suit you.» Laurence shifts a little closer. He is a handsome male. Tall, closing on six-foot-five,

«Ну все, я вийду. Буду гуляти по своїх закладах». Мені бракує сил боротися з ними. Достатньо випити по келиху в кожному місці. Доведу їм, що все марно.

«А тепер йди, дай одягнутися». Здається, відповідь не сподобалася братам, але це все, що я їм можу сказати.

«Так, ми чекаємо на тебе внизу, але Амеліє... ця тема ще не закрита», – попередив Лоуренс. Ледве вони вийшли, я впала назад у ліжку. Нічого не хочу більше, ніж закрити жалюзі, залізти під ковдру і проспати весь день. Проте у мене вирвали це бажання, так само як і ковдру. Люсіль, моя сестра, стоїть і дивиться на мене. Ми зазвичай найбільш конфліктні в родині. Люсіль – повна протилежність мені. Де я люблю тишу і затишок, вона любить шум і метушню. Люсіль любить людей, а я ні. Щодня вона спить з ними в одному ліжку. Від самої думки мені стає гидко. «Вставай», – наказує вона. Я вже не пам'ятаю, скільки разів у нас з Люсіль були бійки. Хоч я і можу бути спокійною, але і я не проста. Коли ми сваримося, то часто це закінчується травмами. Вампіри мають кілька особливостей, які схожі на легенди, що склалися з часом. Ми дуже фізично сильні. Звичайно, ми не можемо підіймати машини чи згинати метал, але ми трохи сильніші та швидші за людей. Зір у нас, як правило, теж кращий.

«Вийди, я одягнусь», – прошипіла я.

«Даю тобі п'ять хвилин, інакше я прийду і стягну тебе звідси донизу. Уся сім'я чекає на тебе». Це мій двадцять дев'ятий день народження, той самий день, коли годинник починає відлік часу до мого неминучого божевілля.

Розділ II

Сімейний сніданок проходить саме так, як я собі й уявляла. Щойно я сіла за стіл, мене привітали з днем народження, а потім посипалися уїдливі розпитування. Переважно від батьків. Харлан і Вікторія Лок – грізні люди. Вони живуть на Землі вже понад двісті років. Свого часу вони наробили чимало галасу, коли одружилися, заявивши, що не хочуть одразу народжувати дітей. Натомість вони довго мандрували світом, набираючись досвіду в різноманітних галузях. Саме

thick dark hair, perfectly styled. Our family is blessed with good physical genetics. We all have good looks. It's not my ego talking, it's the truth. We are a family of raven haired beauties.

«Laurence, there isn't anything to discuss. I have a whole year to find my mate, otherwise I will go insane. There. Topic covered. Can I eat my breakfast in peace now?»

«Why are you taking this so lightly, sister?»

«How else should I take it? Be realistic Laurence. It's unlikely I'm going to find the one. All the family, including our youngest cousins, matched well before their thirtieth birthday. Julien found his mate at sixteen. I am the odd one out, the blip on the family's immaculate record. Instead of worrying about me finding a mate, I suggest you worry about which one of you has to take me out.» I'm not being dramatic or fatalistic, but realistip. There is no point ignoring the obvious. I am an anomaly in the Loch family.

«Do not let Mother and Father hear you speak of such things, Amelia.» Marcus, the second eldest, marches in with a severe face. He has been listening at my door. This is why I dread coming home to stay. Everyone gets far too comfortable in everyone else's business.

тому родина Лок є третьою найбагатшою сім'єю вампірів з усіх існуючих. Попереду нас лише Великий Магістр та його брат. З народженням дитини Харлан і Вікторія стали турботливими й відповідальними батьками. У нас було все, про що ми тільки могли мріяти. Вони оточували нас любов'ю та ласкою, і саме завдяки їхній підтримці ми змогли досягти успіху в житті.

Та зараз я відчуваю, ніби підводжу сім'ю. Наші стосунки напружені, наповнені тривогою й розчаруванням. Батьки хочуть від мене чітких дій, бо не розуміють, чому я не приклала більше зусиль у пошуках справжнього кохання. Можливо, вони мають рацію: я мала б відчувати певну терміновість у цьому питанні, але її просто немає. Видно, я вже змирилася зі своєю долею. Після того, як мені виповнилося двадцять п'ять, у мені щось надломилось – надія, яка колись здавалася незламною, просто згасла. Мабуть, не всім судилося знайти свою половинку. Цьому має бути якесь пояснення. Тож я вирішила просто жити так, як хочу, навіть якщо моя бездіяльність розчаровує рідних. Вони можуть вважати, що я свідомо марную своє життя, сидячи вдома й читаючи книжки, але це не має значення. Я не можу змінити того, що не піддається змінам. Якби все було так просто, як шлюб за домовленістю, я б, можливо, пішла на це. Але кохання – це свобода вибору й той внутрішній вогонь, який розпалює твоя справжня друга половинка. Кохання не терпить ні фальші, ні примусу. Давайте будемо чесними: на Землі майже вісім мільярдів людей, і той, кому вдається знайти своє ідеальне кохання, просто неймовірний щасливець.

«Амеліє, любя, будь ласка, постарайся», — благає моя мама, Вікторія. Вона дивиться на мене так, наче я навмисно ускладнюю ситуацію.

«Мамо, сірник не спалахне, якщо він вологий», — шиплю я, ледве стримуючи роздратування. Я вже пів години сиджу за сніданком, і мій звичний спокій починає зникати. Невже вони не розуміють, що кожна їхня спроба «допомогти» лише нагадує мені про те, чого я, можливо, ніколи не отримаю?

«Амеліє, не говори так із матір'ю», — втручається мій батько, Харлан. Його голос, як завжди, спокійний і врівноважений.

Я зітхаю й відводжу погляд.

«Вибач, мамо», — кажу після паузи й роблю кілька глибоких вдихів.

«Лоуренс і Маркус вже перетворили мене на мішень для своїх докорів...»

«Це не правда», — обурено втручається Лоуренс. «Ми просто озвучили очевидне. Амеліє, ти мусиш старатися більше. Твоя половинка поруч, але ти її не хочеш помічати.»

«Як я вже сказала раніше, я спробую».

«Так, спробуєш», — пирхає Люсіль, «сьогодні ввечері, до речі».

«Marcus, you must see that I'm right?» Marcus is a realist like me. If anyone should see my point of view, it's him.

«I understand your point of view.» Marcus earns a scowl from Laurence. «But I don't think you have given it your all to find someone.»

«I agree,» Laurence barks.

«I go out. I socialize. No one has pinged my interest.»

«When was the last time you went out, Amelia? Hm? I'll tell you when. Three months ago, for my wedding anniversary.» He's right, of course. I'm not the type of woman to go out on a Friday night. Well, not every Friday night. Not when I have a good book waiting for me in the comfort of my own home.

«Laurence is right. Staying in with your books is okay after you have found your mate. Now is the time to be scouring the land. I will not lose you, Amelia.» Marcus has a fire burning in his eyes. I can feel the fear radiating from him... the fear of losing me to madness, the fear of watching as I become unhinged. I have been awake for ten minutes, and already I want the day to be over. Laurence and Marcus are just the beginning. My other siblings will be on the same mission. As for my parents, I know they will have plans in place. I expect to be set up on multiple dates.

«О, ми йдемо на вечірку?» — раптом пожвавлюється Марія. Вона — друга наймолодша дитина в сім'ї. Її завжди пов'язувала особлива близькість із Лукасом, наймолодшим із нар. Минулого року вона знайшла свою пару — вампіра, на ім'я Мітч. Він із поважної родини й шалено її кохає. Цього мені достатньо, щоб не ставити зайвих питань.

«Так, йдемо», — підхоплює Люсіль.

«Сьогодні ввечері сім'я Лок виходить на полювання». Вона сміється, а я лише заковую очі — Люсіль завжди любила драму.

«Вибачте, але хіба я не можу сама вирішити, як хочу провести свій день народження?»

«Минулого року — так, цього — ні», — твердо заявляє Люсіль. «Ти занадто довго гаяла чар. Ми більше не можемо це терпіти».

«Хороша ідея, Амеліє», — додає мама. Я розумію, що бій програно. Неохоче киваю. Якби я могла, залишилася б у своїй кімнаті з тарілкою млинців, які приніс Лоуренс.

«Тоді все вирішено», — підсумовує батько.

«Час відкривати подарунки!» Я всміхаюся, хоч і знаю, що мені нічого не потрібно. Батьки завжди дарують розкішні речі — у мене більше машин, ніж я можу порахувати, власний будинок, коштовності... Але мені завжди було достатньо простіших речей. Проте я ніколи їм цього не казала — занадто ціную їхню радість від можливості потішити нар. Цьогорічний подарунок — відпустка на Гаваях. Я вже була там, і мені там подобається. Але зараз я особливо вдячна — можливість втекти від нескінченних розмов про моє майбутнє звучить, як справжній порятунок.

«Дякую, це чудовий подарунок», — кажу я, цілуючи батьків.

«Відпустка безстрокова, можеш вирушити, коли захочеш. Сподіваюся, з хорошою компанією», — підморгує тато. Я посміхаюся у відповідь, хоч усередині відчуваю порожнечу. Я знаю, що полечу туди сама.

«Ми всі скинулися тобі на новий байк!» — вигукує Алія, моя четверта сестра.

«Мотоцикл?»

«Так, «Дукаті»».

«Він коштує цілий статок, тож тобі краще на ньому їздити», — додає Люсіль, і в її голосі, як завжди, вчувається незадоволення. Я злегка посміхаюся.

«Звісно, буду. Насправді думаю покататися просто зараз».

Моя любов до мотоциклів — від матері. Я обожнювала кожен байк, який у неї був, навіть ті, які не пам'ятала, бо була надто малою. У будинку є окрема кімната, присвячена її пристрасті, і я добре пам'ятаю, як ми годинами переглядали там старі фотографії. Більшість її мотоциклів

«Amelia, you own three bars and two nightclubs. Why on Earth aren't you frequenting them, looking for your woman?»

«First, I have four bars and three nightclubs. Second, they are all unfortunately overrun with humans. Not so good for me. Third, I have staff who manage and run those establishments, meaning I don't have to go there.»

«They are not overrun with humans. You're just bitter that Mother wouldn't allow you to make your establishments vamp-exclusive.» Laurence rolls his eyes at me.

«Do you blame me?» I feel indignation course through my veins. Humans offer us nothing but pain and suffering. Of course, the general population of humans is unaware of our existence, but there are few among them that hunt us down. Believing in the bile spewed by uninformed hypocrites. Claiming to do the Lord's work. It makes me sick. What's so wrong with me wanting to stay away from them? Be amongst my kind, safe?

«Vampires aren't saints, Amelia.» Laurence laughs mirthlessly. «I'm not saying we are.»

«We're getting off topic,» Marcus growls. Out of all my siblings, Marcus is the one I am closest to.

виставлені в гаражі, перетвореному на невеличкий музей. І цього ранку я готова поповнити його ще одним експонатом.

«Може, я поїду з вами», — додає мама.

Я щиро посміхаюся вперше за весь день. Можливість провести час, катаючись на байку з мамою, — це найкращий подарунок на день народження, про який я тільки могла мріяти. Решта сніданку минає в затишній атмосфері. Моя сім'я, нарешті, припинила говорити про пошуки пари — хоча, можливо, ненадовго. Я знаю, що цей вечір буде присвячений моїм братам і сестрам, які не лишають надії знайти мені пару. І хоч це зовсім не те, чого я хочу, я не жалкую: сьогоднішній день принесе мені щось важливіше, ніж пошук «половинки». Сьогодні ясний і теплий день, як завжди в Каліфорнії. Я неспішно оглядаю свою нову «Дукаті» — мотоцикл, що ідеально підходить моїм смакам: матовий сірий з чорними деталями. Мої брати й сестри зробили правильний вибір: я не люблю яскраві кольори — це, мабуть, ще один спадок від мами. Вона під'їжджає на своїй «Ямахі» темно-синього кольору, одягнена в чорне, як і я. Я усміхаюся, бо ми з мамою як дві копії вампірів: з довгим темним волоссям, блідою шкірою та одягнені в чорне з голови до ніг. «Готова?» — питає мама.

Я надягаю шолом, востаннє дивлюсь на свій байк і сідаю на нього. Ніщо не може зрівнятися з відчуттям потужності 168 кінських сил, коли відчуваєш, як адреналін охоплює твоє тіло. Ми рушаємо, і моє серце тріпоче від захоплення, енергія так і хоче вирватися на свободу. Однак, поки ми не виїдемо на прибережну трасу, треба стримувати себе. Як тільки ми виїжджаємо на шосе Тихоокеанського узбережжя, в моєму тілі вирує адреналін. Тут не можна перевищувати швидкість, але зовсім трішки — можна. Мама, ніби читаючи мої думки, тисне на газ і летить вперед. Посміхаючись я слідую за нею. Під яскравими променями сонця океан мерехтить, наче коштовне каміння на шовковому блакитному полотні. Це найкращий спосіб провести день народження: забути про всі тривоги та похмурі дні, що чекають попереду. Ми їдемо вже близько години, і час для мене не має значення — не тільки тому, що у вампірів його більше, а й тому, що справжня радість не піддається обмеженням часу. У цю мить ейфорії межі часу зникають, і я зливаюся зі своїм байком. Моє блаженство переривають раптові сирени й мигалки поліцейської машини. Інстинктивно перевіряю швидкість — так, я трохи перевищила, але не надто. Зітхнувши, зупиняюся, йду за мамою і ставлю байк на узбіччі. Знімаю шолом, спокійно злізаю з байка і готую права. Я вже знаю, хто нас зупинив, і сміюся: це офіцер Дана Брукс — сорокарічна вампірка, з якою я провела кілька чудових ночей. Вам, мабуть, цікаво, як це працює, адже вона вже знайшла свою пару. Дана знайшла її ще в 16 років, і з Девідом вони поліаморні. Але скільки б людей вони не запрошували до свого ліжка, вони завжди залишаються спорідненими душами. Чоловіки — вампіри

«You have to start trying harder. Whether or not humans are there.»

«Fine, I'll go out. I'll visit my bars and clubs.» I don't have the energy to fight them. A drink in each place should suffice. Prove to them it's a futile exercise.

«Can you go now, so I can dress?» Neither brother looks satisfied with my answer, but it's the only one they will receive.

«Fine, we'll meet you downstairs, but Amelia... this conversation is not over.» Laurence warns. As soon as they are gone, I flop back down to my bed. I want nothing more than to close my blinds, hike up my duvet and sleep the day away. My desire is rudely ripped from me, as are my covers. Lucille, my sister, stands glaring at me. We are usually the more combatant family members. Lucille is the opposite of me. Where I like quiet and comfort, she likes noise and turbulence. Lucille loves humans—I do not. She has them rotating in and out of her bed daily. The thought makes me gag.

«Get up,» she orders. I have lost count of the physical altercations I have had with Lucille. Although I can be the calm to her storm, I am no pushover. When things get heated between us, there is usually a wake of damage left behind. Vampires have a couple of traits that bear a resemblance to the stories crafted over time. Our physical strength is elevated. We can't lift cars or

мене не цікавлять, тому, на щастя, у мене був час провести його з Даною без Девіда – це було чудово. Мама також знімає шолом.

«Дано, рада тебе бачити!» – вітається мама, коли Дана під'їжджає, і вони обіймаються. Вампірська спільнота дуже згуртована, всі один одного знають.

«Вікторіє, ти чудово виглядаєш, як завжди,» — каже Дана, кокетливо посміхаючись.

«І ти, Дано,» – відповідаю я.

Дана повертається до мене з лукавою посмішкою. «З Днем народження, Амеліє.» – каже вона, обіймаючи мене і стиснувши мою дупу. Я сміюсь, вона така непередбачувана.

«Дякую. Ти зупинила нас, щоб привітати мене з Днем народження?» – запитую я.

«Так, і сказати про порушення швидкості.» – відповідає вона.

«Лише трохи.» – я надуваю губи.

«Ну добре, цього разу я тебе відпущу,» – вона підходить ближче і шепоче мені в вухо, «тільки якщо дозволиш довести тебе до оргазму.»

Мама відходить на декілька кроків, наче цікаво роздивляючись океан. «Ти вільна сьогодні ввечері?» – запитую я.

«Марія запросила мене на твій день народження в бар.» – відповідає вона.

«Якщо так, то в тебе є всі шанси.» – сміюся я.

«Чудово.» – муркоче Дана і ніжно кусає мене за мочку вуха.

«Не буду заважати вам їхати. Гарної дороги та, будь ласка, дотримуйтесь швидкісних обмежень.» – каже вона. Її попередження м'яке, але точне, звернене й до мене, й до мами. Не тільки я в сім'ї обожнюю швидкість. Ми вирішуємо повернутися додому. Якби я могла, я б поїхала до Сан-Франциско, але, на жаль, треба повернутися на святкування. Дорога назад видалась напруженою, всі мої думки зайняті вчором. Замість того, щоб просто насолоджуватися часом з родиною, я буду втягнута в їхні справи, адже, попри мої пояснення, що шлюб не може бути примусовим, вони все одно все роблять по своєму. Коли ми під'їжджаємо, в будинку вже кипить життя: Лоуренс і Маркус граються з дітьми в басейні, Алія, Марія і Люсіль сидять у дворі, п'ють і обговорюють, в який клуб піти першими; Лукас і Джейкоб готують ранню вечерю на кухні, а тато переглядає папери на обідньому столі. Попри те що вони в різних частинах будинку, сім'я Лок підіймає неабиякий галар.

«Ходімо.» – каже мама, – «підемо привітаємося.» Вона знає, що я хочу сховатися в бібліотеці серед книжок, тому я бурмочу:

«Добре». Я знаю, коли повернуся додому, матиму купу часу для читання – ну, весь час, що надають триста шістдесят п'ять днів. Потім про читання я буду думати в останню чергу.

bend metal, but we are slightly stronger and faster than our human counterparts. Our vision is generally better, too.

«If you leave, I will dress,» I hiss.

«You have five minutes, then I'm coming back up here and dragging you downstairs. The entire family is waiting for you.» It's my twenty – ninth birthday; the day the clock begins its countdown to my impending fall into madness.

Chapter II

The breakfast with my family is going as well as I imagined. When I first sat down, I got the perfunctory Happy Birthdays, which lasted all of thirty seconds before the hard– hitting questions. Mainly from my parents. Harlan and Victoria Loch are formidable people. They have walked the Earth for over two hundred years. They caused quite a stir when they mated, by refusing to procreate immediately. Instead, they took their time traveling the world, gaining skills in a myriad of sectors. That is why the Loch family is the third richest vampire family in existence. Only the Grand Master and his brother outrank us.

Розділ III

Водій зупиняється неподалік від «Безсоння», а черга до клубу тішить моє самолюбство. Зазвичай, коли я навідуюся до своїх закладів, то залишаю авто на задньому дворі й тихенько заходжу, але не сьогодні — цього разу родина Лок з'явилася з шиком. Відвідувачі витріщаються, намагаючись хоч якось розгледіти тих, хто сидить у непристойно великому й пафосному лімузині. Наш рід досить відомий серед людей, адже ми доклали чимало зусиль для розвитку багатьох сфер. Впевнена, вони думають, що ми — просто повні виродки, адже не знають, яких зусиль коштувала столітня праця моїх батьків, щоб ми стали тими, ким є сьогодні. Швейцар Ланс радісно зустрічає нар. Я завжди добре ставлюся до персоналу, знаю імена кожного та в курсі всього, що відбувається в їхньому особистому житті. Майже всі, хто працює в моїх закладах, — вампіри, хоча є й декілька людей. Право займатися наймом і звільненням я залишаю менеджерам, якщо тільки не вважаю, що маю втрутитися.

У клубі гамірно, й місць майже не залишилося. Ми прямуємо до VIP– залу, де в металевих відерцях на столиках уже стоять пляшки шампанського. Одну з них уже почала відкривати Люсіль. З нею сьогодні буде багато клопоту — це точно. Неподалік помічаю менеджерку клубу Клер, і вона вже йде до нар. Висока, чорноволоса й струнка, вона має хвилясте волосся, тоді як моє — ідеально пряме. Коли я відкривала «Безсоння», у моїх очах вона була чи не єдиною гідною кандидаткою на роль менеджера.

«З Днем народження, бос», — усміхається Клер, обіймаючи мене.

«О, дякую. Як справи?» «Прекрасно. Цей клуб — найкраще місце, яке тільки можна собі уявити».

«Супер. Є якісь проблеми?»

«Амеліє, це ж твій вечір, тобі треба розважитися, а не думати про роботу».

«Я просто питаю».

Насправді — ні. Я хотіла, щоб Клер відволікла мене від раптового сплеску емоцій, які вирували всередині. «Ну що ж, якщо коротко, то я звільнила Тодда й найняла Ерін».

«Цей Тодд, його ж нещодавно найняли. Що сталося?»

«Спіймали з клієнткою в підсобці.»

«Ти молодець.»

When they finally birthed a child, Harlan and Victoria became dedicated parents. We wanted for nothing. They showered us with love and affection. All of us are successful in our own rights, thanks to their tutelage.

It seems, though, that I am now letting the family down. Distress and frustration are rife between us. My parents want a plan of action. They cannot fathom why I haven't made more of an effort to find my true love. Perhaps they are right. Surely there should be a sense of urgency overwhelming me, but there isn't. It's possible I have accepted my fate. After my twenty-fifth birthday passed, it was as if something in me cracked. Any hope I once had faded. It's possible that not all of us are destined to find our soulmates. There has to be a reason, I'm sure. That's when I decided to simply live my life. Every member of my family may find my inaction frustrating. They may think I am willingly wasting my life by reading at home. It doesn't matter. There is nothing I can do to change the outcome. If it were as simple as an arranged marriage, I would have done it, but love is about free will and that internal fire that is stoked by the other half of a person. Love can never be feigned or coerced. Let's be realistic, the planet has nearly eight billion people on it. I think anyone who successfully finds their mate is beyond lucky.

Усі працівники знають, що вступати в стосунки з відвідувачами суворо заборонено.

«А ця Ерін?»

«Їй двадцять сім. Ще з коледжу підробляла в барах та клубах, робить чудові коктейлі й, до того ж дуже працьовита.»

«Звучить як ідеальна кандидатка.»

«Ну досить, повернемося до вечірки», — сміється Клер.

«Я замовлю ще алкоголю.»

На танцполі мої брати й сестри виконують якісь дивні рухи. Часом я забуваю, що Лоуренсу й Маркусу майже сорок (у людському розумінні, принаймні). Після тридцяти процес старіння поступово зупиняється, даючи нам змогу трохи перепочити. Далі ми просто покладаємося на людське марнославство. Власне, люди часто все спрощують. Половина Голлівуду мріє про вічну молодість. А ще є фільтри. Наш найкращий винахід, можете не дякувати. Навіть якщо вони не старіють, їх персонажі все одно невпинно прямують до середнього віку. Люсіль уже встигла знайти якогось бідолаху. Сподіваюся, у нього є медичне страхування. А Лукас досі сидить у кабінці й виглядає зовсім нездоровим.

«Ось, випий», — кажу я, підсовуючи йому пляшку води. Він обережно робить ковток. Вранці почуватиметься, як мертвий. Я ж допиваю шампанське й вирішую піти на танцмайданчик — треба розважитися. Слава Богу, я в легкому чорному боді. Від безлічі тіл у приміщенні стає спекотно. Пробираючись крізь натовп, я шукаю своїх братів. Відчуваю на собі голодні погляди, але мені байдуже. Вловлюю їхній запах — вони люди. Моє тіло миттєво реагує на музику: я починаю рухатися, пропускаючи ритм крізь себе. Час від часу відчуваю, як хтось особливо сміливий намагається привернути мою увагу, танцюючи за спиною. Не реагуючи, відходжу трохи далі. Знаю, що виглядаю, як бездушна стерва, але не хочу проводити ніч у поясненнях, чому мені байдуже до їхніх залищань. По чолу стікає піт. Я вже давно танцюю без упину, а брати все ще на танцмайданчику. Вирішую піти до барної стійки. Тут натовп ще більший, хоча працюють одразу три бармени. Бути власницею клубу має свої переваги — наприклад, можливість прослизнути за стійку й зробити собі напій самій. Щойно нахиляюся до холодильника, як відчуваю позаду чийось присутність. Вловлюю запах, від якого на мить завмираю. Я ніколи раніше не зустрічала нічого подібного: солодкий, схожий на черешню, але ні вампірський, ні людський. Я навіть не встигаю підвестися, щоб роздивитися, хто це, як чую різкий голос:

«Якого біса ти собі дозволяєш?»

Я випрямляюся й обертаюся. Переді мною стоїть розлючена жінка, яка свердлить мене поглядом.

«Amelia, my love, please, you must make more of an effort.» Victoria, my mother pleads. It's as if she thinks I'm being difficult on purpose. «Mother, I cannot force a match,» I hiss. I have endured breakfast for half an hour and my usual calm is waning. Do they not realize that every time they pester, it is a vivid reminder of what will become of me?

«Amelia, please don't speak to your mother that way.» Harlan, my father, interrupts. I get my quiet calmness from him.

«Sorry, Mother.» I take a few calming breaths.

«Laurence and Marcus have already raked me over the coals—»

«We did not,» Laurence interjects. «We were simply stating what needed to be stated. You have to make an effort, Amelia. There is a mate out there, if you would only look a little harder.»

«And as I said in my bedroom, I will make the effort.»

«Yes, you will,» Lucille barks, «tonight, in fact.»

«Oh, are we having a night out?» Maria asks. She is the second youngest child. She and Lucas, the baby of the family, are close. Maria found her mate last year. A delightful vampire called Mitch. His family is respectable, and he loves Maria. That's all I need to know about him.

«Yes, we are,» Lucille answers.

«Йду за випивкою», — спокійно відповідаю я.

«Ти начебто не зовсім дурна, щоб так просто залізти туди й взяти, що хочеш. В які ж це бари ти взагалі ходиш?» На моєму обличчі, мабуть, читається задоволення, бо вона явно зреагувала, випрямившись на повний зріст. Чесно скажу, це мене не дуже вразило. Зростом вона, мабуть, близько 160 сантиметрів, не більше. І все одно, не зважаючи на свій зріст, вона продовжує стояти в цій позі. Аж смішно. Вона явно не має ані найменшого уявлення, хто я така.

«У барах я буваю не часто», — відповідаю я. Вона розгублено витріщається на мене.

«Тоді все зрозуміло», — каже вона, махаючи рукою на мене і холодильник. На мить я зупиняюся, вдивляючись в її обличчя. Вона одягнена у фірмову чорну сорочку та штани бару. Волосся зав'язане в високий хвіст, і під безліччю софітів воно переливається золотистими відтінками. А очі — пронизливо блакитні. І, чесно кажучи, я не хочу виглядати як розпусниця, але її груди просто неймовірні. Навіть під сорочкою вони спокушають.

«Не розумію, чому ти так нервуєш», — невимушено запитую я, відкриваючи пляшку з водою й роблячи ковток. В її очах горить вогонь.

«Та ти, в біса, смієшся з мене?» — кричить вона. Її емоції мене збуджують.

«Тобі тут не місце, дурепо. Ти не можеш робити тут що заманеться». Здається, мене ще ніколи не називали дурепою прямо в обличчя. Це доволі незвично і навіть кумедно. І ось я згадую нашу розмову з Клер. Ця дівчина переді мною, певно, наша нова колега — Ерін. Перед тим, як повернутися до VIP – зони, я посміхаюся їй. Відчуваю, як її погляд випалює дірки в моїй потилиці.

«І що це було?» — запитує Алія. Я озираюся на барну стійку, і, звісно ж, Ерін все ще стоїть, як вкопана, і стріляє в мене очима. Я сміюся і відвертаюся. «Це наша новенька барменка». «Здається, ви сварилися». «Та ні, вона просто запитала, що я тут забула». «А навіщо це їй?» «Бо вона поняття не має, хто я». «Дідько, і яка ж була реакція, коли вона дізналася? Ох, чорт, б'юся об заклад, у неї аж серце защеміло», — сміється Алія. «А я не сказала», — усміхаюся я. «Ну ти даєш». «Та вона й не питала, так що...» Нашу розмову перервав звук удару руки по столу, і білий папірець що там опинився. Я підіймаю очі й бачу насуплену Ерін. Дивлячись на папірець, помічаю, що це — рахунок за воду. Я заливаюся сміхом і дістаю з сумочки п'ятдесятидоларову купюру і даю їй. «Решти не треба», — сказала я. Вона ще більше насупилася, а я ще гучніше розсміялася. Вона поспіхом йде геть, і зникає в натовпі. «Ти негідниця», — хихоче Алія. Я вперше по-справжньому весело провела час з дівчиною. Обдумати все, що сталося не вийшло, бо тут підходить Дана. Вона в сукні, схожій на пасок, впевнена це спеціально для мене. «А, ось ти де. Пішли, потанцюємо». І ми починаємо рухатися в такт музиці. Ми злилися в одне ціле, і я точно вночі затягну її в ліжку, на стіл, а може, й на диван. У будь-якому разі, де б ми не залишились, нам буде класно разом.

«Tonight, the Loch siblings are out for blood,» she cackles. I roll my eyes. Lucille loves drama.

«Surely I should have a say about where and what I wish to do on my birthday.»

«Last year, yes. This year no. You've wasted too much time and now we are intervening,» Lucille replies, a devilish glint in her eyes.

«It's a good idea, Amelia,» my mother adds. I will not win this fight. I nod in acceptance. How I wished I'd stayed in my room with the pancakes Laurence brought me.

«That's settled then,» my father comments.

«Time for birthday gifts.»

I smile gratefully, even though I want for nothing. My parents always give lavish gifts. I've had more cars than I can count. A house and expensive jewelry. In reality, my tastes are much simpler, but I won't let on to them, not when their faces light up so brightly when they get a chance to spoil one of their children. This year's gift is a vacation to Hawaii. I've been several times already, and I love it there. For once, I'm glad they went all out. A break from the constant chatter will be a godsend. A full year of listening to each member of the Loch family harp on about my final

Дана — авантюристка, вона не боїться своїх бажань. Хоча ми оточені сотнями людей, я й досі чую Ерін. Таке враження, що вона поруч, дивно. Я впізнаю її навіть з заплющеними очима. Її солодкий і спокусливий запах затуманює мій розум. Утім, що більш цікаво, так це чому я раніше ніколи не зустрічала когось з таким запахом. Всі вампіри пахнуть однаково, а всі люди — інакше. Кожен вид має свій характерний запах, і це нас відрізняє. Зовсім неважливо, які в кого парфуми чи одеколон; запах виду завжди один і той самий. Але тільки не в Ерін. Дана міцно обіймає мене, і я виринаю зі своїх роздумів. Їй набридли танці, і вона хоче продовжити вечірку в іншому місці. Над клубом в мене є пентхаус, його нам буде достатньо. Схопивши її за руку, ми проходимо вглиб танцмайданчику. За дверима ховаються сходи. Їх заблоковано біометричним доступом, тому лише я можу їх відкрити. Ми піднімаємося нагору, але перед тим, як вийти із зали, я встигаю востаннє глянути на барну стійку. Ерін заклопотана приготуванням напоїв. Вона елегантна і вправна. Моє серце шалено стукає, і тут Ерін кидає на мене погляд. Наші очі зустрічаються, і я помічаю її розгублений погляд. Я підморгнула і зачинила двері. Тепер я мушу забути про Ерін. Дана налаштована відсвяткувати мій день народження, і я хочу прийняти її допомогу.

Розділ IV

Не дивно, що я прокинулася на самоті. Дана любить повеселитися, розважитися і піти як можна швидше. Мені байдуже, я люблю побути вранці на самоті. Я сиджу на балконі з чашкою кави й спостерігаю, як оживає місто. Відтоді, як я почала жити з батьками, не мала можливості бути наодинці, точно не з такою кількістю родичів, які постійно тиняються поруч. Готова поклястися, що тільки Лукас розуміє, наскільки важлива тиша й спокій. Моя квартира над «Безсонням» повністю обладнана і завжди чиста. Ніколи не знаєш, коли вона може знадобитись. Ні, я не живу тут постійно. Минули кілька місяців з мого останнього приїзду. Потягуючись, я згадую вчорашній вигадливий секр. Дана довела мене до потрібного темпу, і мої ніжки болять так само сильно, як і моя піхва. Все тіло болить, чорт забирай. Хитаючись, я йду до кухні. Пентхаус спроектований у вигляді студії, а на кухні все першокласне. Так було, коли я купувала будинок. Але стерильний хром і білий — не мій стиль, а в мене так і не дійшли руки оформити все на свій смак. Навіщо, коли це більше схоже на номер у готелі, ніж на дім? Як тільки кава зварена, я виходжу на балкон. Мені не потрібен одяг — я надто високо, і, чесно кажучи, мені байдуже, хто

months as a sane vampire is enough to send me over the edge before I turn thirty.

«Thank you, really, this is perfect.» I kiss both my parents.

«It's open-ended so you can go when you please. Hopefully with a woman,» my father winks. I grin, but it's fake. I will be going to Hawaii alone; I have no doubt.

«We all got you a new bike,» Aliah, sibling number four, chimes.

«A bike?»

«Yes, a Ducati.»

«It cost a fortune, so you better use it,» Lucille adds. There is always a tinge of anger in her words, especially when directed at me.

«Of course I will. In fact, I think I'll take it out this morning.»

My love of motorbikes comes from my mother. I have loved every single bike she has owned, even the ones I was too young to remember. There is an entire room dedicated to her passion in the house. I remember spending hours in there with her, poring over old photographs. Most of her machines are displayed in a garage she had specifically designed as a showroom.

«Maybe I'll tag along,» my mother adds.

I smile widely for the first time today. Spending some quality time riding my bike with my mother is the best birthday

мене побачить. Сонце вже припікає, знаменуючи ще один чудовий день. Попиваючи каву, я згадую учорашнє. Прокручую розмови з рідними знову і знову. А може, вони й праві, і я докладала замало зусиль у пошуках своєї половинки? Все життя вірила, що моя любов сама мене знайде, якщо я буду чесною. Я романтизувала все навколо, а коли зрозуміла, що моя історія пишеться зовсім не так, я... що? Здалася? Я здалася? Те, що я так і не знайшла собі пару, не завадило мені. Рідні думають, що я надто спокійна, та насправді я налякана. Жоден вампір не хоче залишитися без пари. Всі мої думки спрямовані на вчорашню ніч і на Ерін. Її загадковий аромат досі бентежить мене. Мені також не дає спокою те, що я могла без зусиль слідкувати за її рухами, хоча не розумію, чому. «Безсоння» відкриється сьогодні о дев'ятій вечора. Перед приходом діджея буде фуршет. Цікаво, Ерін і сьогодні працюватиме? Може, варто познайомитися? В глибині душі я з нетерпінням хочу побачити вираз її обличчя, коли вона дізнається, хто я. До кінця дня ще є чар. Можливо, слід повернутися до батьків, але я хочу ще трохи побути наодинці. Думаю, варто обговорити кілька робочих моментів, поки я тут. Все це робить Клер, та вона знає, що мені потрібно бути в курсі всіх справ. Приймаючи приємний душ, я знову можу спокійно ходити. Минулої ночі Дана добре постаралася. Я спускаюся до клубу і прямую до офісу. Навколо панує тиша. Коли я тільки купила цей заклад, я часто ходила кімнатами, поки він був зачинений. Наливала собі щось випити й просто сиділа, насолоджуючись атмосферою. Потім, після вирішення фінансових питань, можливо, вип'ю чогось на барі.

Клер, як завжди, залишила кабінет ідеальним.

Вона дуже організована та працьовита. Я завжди знаходжу те, що потрібно. Рівень доходів, як я й думала, чудовий. Кращого я й бажати не могла. Може, мені подумати про відкриття ще одного клубу? Подібного до «Безсоння».

Може, в Нью-Йорку? Я не встигла оглянутись, як пролетів час, і мені треба повернутися до батьків. Мати підніме скандал, якщо мене не буде вдома. Їхати додому менш ніж п'ятнадцять хвилин. У будинку, як і вчора, повно людей і стоїть гамір. Не витримавши навали питань, я тікаю в кімнату й одягаю купальник. Можу кілька годин поніжитися біля басейну.

«А ось і ти!» — кричить мама, щойно я підійшла до шезлонга.

«А ось і я!» — відказую я.

«А я думала, ти давно мала б бути вдома».

Я стримуюся, аби не закотити очі. Я роками не називала батьківський дім домом.

«Залишилася в клубі, попрацювала трохи».

«Тобі б не зашкодило відпочити, Амеліє».

gift I could ask for. The rest of breakfast passes cordially. My family has finally stopped talking about finding a mate. Well, at least for now. I know this evening will be about my siblings throwing women at me, left, right, and center. Not that I'm going to complain. I won't find my mate, but I might get a birthday fuck out of it. The day is bright and warm, as is the norm in California. I take my time studying my new Ducati. It is beautiful. Matte gray with black trim. My siblings chose well. I'm not the kind of woman who likes flashy colors. My tastes must come from my mother in that department too. Her Yamaha pulls up alongside me. She's dressed in all black like me. Her bike is dark blue with black trim. I chuckle to myself because we fit the human stereotype for vampires. Long dark hair, rather pale skin and clad from head to toe in black.

«Ready?» Mother asks.

I place my helmet over my head, taking one last look at my new bike before straddling it. There is nothing like the feeling of 168 hp between your thighs to make you feel alive. We pull off and my heart soars. I can feel the power beneath me, ready to be unleashed. But until we hit the coastal roads, I have to restrain myself. As we join the Pacific Coast Highway, I feel my body itch with anticipation. We can't speed unreasonably, but we can let go a little. As if my

Мабуть, тому ти так і не знайшла собі пару». «Ага, усе через папірці», — бурчу я. «Розумієш, я не винна».

«Тобто?» Мама знімає сонцезахисні окуляри та впирається в мене поглядом. Не знаю, що на мене найшло, але мене просто розлютило, що моя сім'я постійно нав'язує мені почуття провини, бо я не знайшла собі пару. Думають, що я можу передбачити своє майбутнє.

«Я вже шукала, мамо, я гуляла. Ви всі думаєте, що я просто сиджу в бібліотеці, склавши руки, хоча іноді так і є. Але ж не постійно. Тут немає моєї вини, тож перестаньте робити з мене клятву невдахи! Все ясно. Так, я — справжнє розчарування. Вибачте, що комусь із вас прийдеться поставити на мені крапку, але я тут ні до чого». Голос зірвався, важко дихати. Кров шумить у вухах. Не знаю, що мене так сильно обурило. Одне знаю точно — треба йти геть. Розвернувшись, біжу назад у будинок, ігноруючи безліч шоківаних облич, що з'являються на моєму шляху. Швидко піднявшись нагору, одягаю шкіряну куртку та штани, підбігаю до мотоцикла. Мене ніхто й ніщо не зможе зупинити. Викручуючи руль, я швидко виїжджаю з батьківського гаража. У голові вирують думки. Я божеволію? Я ж стримана та розсудлива дівчина, така раціональна. Не та, хто йде на повідку у емоцій. Невже це воно? Тобто це те, до чого я докотилася? Невже далі буде гірше? Розганяюсь, лечу вулицями, поки не доїжджаю до 101-ї. Мені вже байдуже на швидкість. Я маю зробити все, аби не стати божевільною. Не знаю, скільки пройшло годин. Зрештою, моя психіка і швидкість знизилася до більш-менш керованого рівня. Настає вечір, і мені вже час повертатися назад. Заїжджаючи в гараж, помічаю маму, яка облокотилася на свою «Ямаху». Ми мовчки стоїмо, поки я припаркую свій мотоцикл поруч із нею. Знявши шолом, я насилу змушую себе подивитися їй в очі.

«Де ти була?» — спитала вона.

«Та так, просто гуляла», — відповідаю я. І знову тиша. Я наважуюсь підняти очі. В її очах спокій, співчуття... і страх.

«Дороженька моя, я... ми не хотіли, аби в тебе було відчуття, ніби ти не виправдала наших очікувань. Ми з твоїм батьком не хочемо, щоб ти так думала. Розумієш?» Я лише киваю, не можу підібрати слів — ніби ком у горлі.

«Люба, просто нам страшно. Вибач, що це виглядає як звинувачення. Просто ми так сильно тебе любимо, і навіть думка...» Її голос тремтить, і я рвуся обійняти матір. Насправді родина Лок страшенно налякана. Я міцно обіймаю її, і мої сльози ллються струмком. Я, може, і реаліст, але все ж таки є живою істотою. Не хочу, щоб моє життя обірвалося в один момент, і не хочу, щоб через мене страждали рідні. Ми тримаємо одне одного, аж поки сльози не перестають текти.

mother has read my mind, she opens the throttle and takes off. I smile and follow suit. The ocean shimmers beneath the sun, reflecting like diamonds on a blue velvet bed. This is the best way to spend my birthday. Cruising along, forgetting about the doom and gloom that awaits me. We have been riding for roughly an hour. Time means nothing to me, though, not only because vampires have more of it than most, but because pure joy cannot be caged by time. In this moment of euphoria, linear timelines dissolve into nothingness. I am one with my bike. The lights and sirens of a police car interrupt my bliss. Instinctively, I check my speed. Yes, I'm a little over, but not by much. Sighing, I follow my mother, indicating and pulling over to the side of the road. Taking my helmet off, I slowly climb off my bike and prepare my license. I know exactly who has pulled us over and I find myself amused. Officer Dana Brooks is a forty-year-old-looking vampire that I have had a few fun nights with. You might wonder how that works, seeing as she must have found her mate. Dana found her mate when she was sixteen. Dana and David are polyamorous. But no matter how many others they invite into their bed, they are soulmates. The male of the species has never attracted me, so thankfully I got a one-on-one experience with Dana, sans David. It was a

Взявши мене за руку, мама відводить мене назад до будинку. Вечеря готова, і за столом чекають усі мої брати та сестри, а також батько.

«Пробач, серденько», — шепоче він, огортаючи мене в обійми. «Ми не винуватимо тебе», — приєднується Лоуренс.

«Нам просто страшно».

«Знаю», — кажу я.

«Вибач, я перенервувала. Не знаю, що зі мною».

«Сестричко, це нормально», — каже Лукар.

«Здається, ми навіть не уявляємо, наскільки сильно тиснуть на тебе». «Я ще не встигла влаштувати тебе», — озивається Люсіль із протилежного кінця столу. Вперше я не відчую, що вона налаштована агресивно.

«Ми з тобою, Амеліє», — шепоче Маркус мені на вухо, коли я сідаю біля нього. На знак німої подяки я лише коротко стискаю його руку.

Спілкування переходить в окремі розмови, і від цього я почуваюся краще. Насправді мені подобаються буденні розмови, а не ті, що починаються з «Ой, біда, ось-ось помру!».

«Слухай, а ти сказала тій барменці як тебе звати?» — радісно запитує Алія. Всі замовкають, а я бачу зацікавлені погляди. Сміючись, я починаю розповідати про ситуацію з Ерін.

«Нічого собі, яка зухвала», — сміється моя мама. Так можна описати Ерін: вона безумовно зухвала.

«Сьогодні увечері я до неї зайду і познайомлюся», — відповідаю я. Хотілося б ще й розповісти про її дивний запах, але я стримуюся. Мабуть, я перебрала з алкоголем, тому відчуття спотворилися. Сьогодні ввечері я з'ясую це. Майже о дев'ятій я встаю з-за столу. На мені чорна коктейльна сукня — нічого особливого, але в ній я виглядаю сексуально. Я поєднала її з 8-сантиметровими підборами та легким макіяжем. Волосся зібране у високий хвіст, тож я виглядаю на всі сто. В «Безсонні» вже доволі людно. Хоча ще ранувато для танців, я рада побачити за баром чималеньку компанію. Рішуче спостерігаючи за Ерін протягом кількох хвилин, я сідаю на стілець у кінці барної стійки. Я добре її бачу, і мені все подобається. Ерін залишається такою ж граціозною, як і вчора. Щоправда, сьогодні вона — не вогонь і не сірка, а справжній рай на землі. Разом із Кітом, нашим іншим барменом, вона сміється. Кіт працює на мене вже щонайменше сім років, і вони добре ладнають. Я окидаю поглядом натовп біля бару, і не дивно, що тут Ерін має не одного шанувальника. Один із них, здається, справді зацікавлений нею. Він, на мій погляд, дуже привабливий, і цікаво, чи подобається він Ерін, адже з ним вона тримається дуже професійно. За кілька хвилин спостереження він тричі намагається пригостити її випивкою, але вона щоразу

good time. My mother has also dismounted and removed her helmet.

«Dana, good to see you,» she calls as Dana approaches. They hug. The vampire community is a tight-knit group. Nearly everyone knows everyone.

«Victoria, you look beautiful as ever.» Dana is an incorrigible flirt.

«As do you, Dana.»

Dana turns to me with a wicked smile. «Happy Birthday, Amelia.» Her embrace is tight, and she squeezes my ass. I laugh because she is terrible.

«Thank you. Is that why you pulled us over, to wish me a happy birthday?»

«Yes, actually, although you were pushing the limit back there.»

«Only a little,» I pout.

«Hm. Well, I'll let you off this time,» she says before moving closer to me, so her mouth is just by my ear, «Only if you let me get you off later?» My mother has taken a few steps away, seemingly interested in the ocean below us. «Are you going out tonight?»

«Maria invited me to your birthday bar crawl.»

«Then yes, I'd say there is a fine chance you will be getting me off.»

«Excellent,» she purrs and then bites my earlobe.

«I'll let you be on your way. Have a fun ride and please try to stick to the speed

відмовляє без жодних грубощів. Вона терпляча. З офісу виходить Клер, а я ще більше ховаюся в тіні — поки що не хочу, щоб мене помітили. Клер, Ерін і Кіт жартують, і навколо них відчувається чудова робоча атмосфера. Цей нахаба нахиляється до Ерін і торкається її руки. В очах дівчини спалахують вогники люті. У ній проблискує та сама зухвала натура, яку я відчула минулої ночі, і мені це подобається. Вона відходить назад, уважно розглядає його, потім нахиляється до нього і щось шепоче на вухо. Настирний чоловік збідає, вмощується на стільці, чухає шию і швидко тікає. Над усе на світі я хочу знати, що ж йому сказала Ерін. До неї підходить Клер, і вони кілька секунд говорять, знову заливаючись сміхом. У моїх грудях щось стискається. Я не знаю, що це, і мені стає не по собі. Розігнувши плечі, я легенько нахиляюся, щоб бути на видноті. Час поговорити з Ерін.

Розділ V

Щойно Ерін мене помічає, я хочу засміятися, але вона миттєво зникає, і замість неї з'являється люта дияволиця. Що ж вона робитиме? Спробує вигнати мене? Чи, може, покличе охорону?

«Принаймні, тепер ви знатимете, де ваше місце», — огризається Ерін, опинившись прямо біля мого носа.

«Сьогодні тут не дуже людно, тому я не проти почекати замовлення», — каже хтось. Я розумію, що з іграми слід закінчити, з нею занадто весело гратися. Крім того, мені треба трохи часу, щоб..., це прозвучить моторошно, але я хочу її понюхати. Черешня. Вона досі пахне черешнею. Хіба таке можливо? Хто вона, і як, біса, я маю дізнатися, чи вона вампірка, чи людина? Мабуть, Клер знає. О, так, я запитую її. А поки що я приєднуюся до своєї нової товаришки в барі.

limit. » Her warning is soft but directed at both my mother and me. I'm not the only speed freak in the family. We decide to turn back and head home. If it were up to me, I'd continue until we hit San Francisco, but alas, I have a birthday to get back to. The return journey is not as relaxing. All my thoughts turn to tonight's festivities. Instead of having a fun night with my family, I'm going to be thrown in the middle of their meddling. Despite my repeated explanations that a match cannot be forced, they persist in their attempts to make it happen. The house is a hive of activity when we pull up. Laurence and Marcus are playing with their children in the pool. Aliah, Maria and Lucille are sitting on the patio drinking, discussing which club we should go to first. Lucas and Jacob are in the kitchen cooking an early dinner for us all. My father is poring over papers laid out on the dining table. Considering they are in separate areas of the house; the Loch family makes a racket.

«Come on,» my mother urges.

«Let's go say hello. » She knows I want to go to the library and hide away amongst the books.

«Fine, » I mutter. I'll have all the time in the world when I get home to read. Well, all the time that three hundred and sixty– five days provides. After that, my reading time will be the last thing on my mind.

«Ще раз побачу, як ви зайдете сюди, я вас вижену звідси. Зрозуміло?» «Ого, а ви зухвала. Що ж такого особливого у вашому барі?»

«Послухайте, шановна. Ви можете вдягатися вишукано і вважати себе всемогутньою, але коли ви заходите сюди, ви — клієнт. Знаєте, що станеться у разі нещасного випадку? «Безсоння» страшує тільки працівників. За барну стійку не заходьте. Не змушуйте мене викликати охорону.»

Вау, я вже замочила. Вона така сексуальна, коли почувається впевнено. Піднімаючи руку, як це роблять у скаутів, я обіцяю більше ніколи не заходити за барну стійку.

«Можна склянку води, будь ласка?»

«Води? Це все?» «Так, будь ласка.»

Бачити, як працює Ерін, — справді прекрасне видовище. Клер бачить мене і підходить.

«Ого, другий раз за добу. Який привід?»

Гра скінчилася. Неможливо продовжувати грати, коли Клер поруч, тому я вирішую, що саме вона має сказати правду. Ерін повертається з моєю склянкою води. Дивлячись між мною і Клер, вона намагається зрозуміти, в чому справа.

«Дякую, Ерін», — кажу я, перш ніж вона ставить склянку.

«Звідки ви знаєте моє ім'я?» — запитує вона. Я посміхаюся. Клер розгублено поглядає на нар.

«Ну, звичайно, вона знає, як тебе звати. Амелія взагалі знає всіх працівників».

«О, значить, ви постійна клієнтка?» — невинно запитує Ерін.

«Ерін, Амелія — власниця».

«Неправда.» Мені стає смішно від обуреного обличчя Ерін. Неможливо навіть уявити, що я — та кістка в горлі, яка доводить її до сказу, — власниця.

«Ерін!» — вигукує Клер.

«Все нормально, Клер, правда. Я просто гралася з нею».

«Ох, Амеліє», — скиглить Клер.

«Пробачте мені. Познайоммося як слід», — каже вона. Я простягаю їй руку.

«Я — Амелія Лок».

«Ерін Генсон», — машинально відповідає вона.

«Перепрошую, але як це, в біса, могло статися?» — запитує Клер, і я розповідаю про нашу вчорашню зустріч.

«Дідько, Ерін, це все через мене. Треба було вас познайомити. Ми просто були зайняті».

Chapter III

The driver comes to a stop outside Insomnia. There is a line around the corner which makes me happy. Usually when I stop by my clubs and bars, I park around the back and discreetly enter that way. Not tonight, though. Oh, no, the Loch family have arrived in style. I see patrons straining to get a look at the people in the obnoxiously large and flashy limousine. Our family is well known among humans. We have our hands in many things. I'm sure to them we are just entitled assholes. They aren't privy to the centuries of work it took my parents to get us where we are today. Lance the door man greets us enthusiastically. I like to think I treat the staff well. I know them all by name and I am aware of their personal lives. The majority of people who work in my clubs and bars are vampires. There are a few humans, too. I leave the managers to do the hiring and firing, unless I feel the need to intervene. The club is

«Та ні, це все я. Пробачте, міс Генсон, мені шкода». Схоже, Ерін просто розривається між тим, щоб влаштувати чергову сцену, і тим, щоб залишатися гідною співробітницею. Мені тепер якось не по собі.

«Приємно познайомитися, міс Лок. Мушу працювати, перепрошую». «От халепа, вона зла», — сміється Клер.

«Я ж просто жартувала. Не думала, що вона так розізлиться».

«Ерін — міцний горішок. Вона не терпить такого ставлення, не любить, коли з неї роблять дурепу».

«І що ж робити?» Мені хочеться зробити Ерін знову щасливою.

«Та нічого, скоро заспокоїться. Зрештою, ти ж тут не надовго», — говорить вона, а мій язик не повертається. Клер — прекрасна менеджерка, ще й моя подруга, а останнім часом я поводжуся, як погана подруга. «Знаю. Я нікудишня подруга. Пробачиш мені?»

Клер закриває очі. «Ну звісно.»

«До речі...» Голос тремтить. Я не впевнена, чи варто про це питати, але мушу.

«Ерін — вампірка?» Клер насуплює брови й витріщається на мене, ніби я сказала щось абсолютно безглузде.

«Ні, звісно. Хіба ти не відчуваєш її запах?»

Чорт. Ерін — людина. А я й не знала. Дідько, почалося. Я перетворююся.

«Амеліє, невже ти не відчула різниці?»

В очах Клер з'являється тривога. Я переводжу погляд з неї на Ерін і намагаюся придумати відповідь.

«Я... вона пахне інакше».

«Що ти маєш на увазі?» — шепоче Клер, нахилиючись ближче.

«Черешнями».

Можна було подумати, що я на неї замахнулася, настільки різко вона відскочила, витріщивши на мене очі. Що я, в біса, сказала?

«Амеліє...»

«Що?» Я починаю панікувати. Клер думає, що я божевілью?

«Ходімо».

Вона не дає мені відповісти, швидко звертається до Ерін, потім обходить стійку бару і з розмаху хапає мене за лікоть.

thumping and I'm certain it's almost to capacity. We deposit ourselves in the VIP section. There are bottles of champagne in metal buckets on the tables. Lucille is already opening one. She's going to be trouble tonight; I can feel it. In the distance, I see Claire, the club manager, making her way over. She is tall and slim with raven colored hair, similar to mine. Hers falls in waves though, whereas mine is pin straight. We've known each other for years, and when I opened Insomnia, she was the only option to run the place, in my eyes.

«Happy birthday, boss,» Claire laughs, pulling me in for an embrace.

«Thanks. How is everything?»

«Perfect. The club is the number one place to be.» «Excellent. Any issues?»

«Amelia, it's your night out, not a work meeting.»

«I'm just asking.» I'm not just asking. I was hoping Claire could distract me from the sudden nervous energy that has sprung up in my stomach.

«Okay, I'll give you a quick run-down. I fired Todd and hired Erin.»

«Todd, he was a recent hire. What happened?»

«Caught him banging a patron in the storeroom.»

«You did well.» All employees know that engaging in sexual activity with a patron is off limits. «And this Erin?»

«Клер, якого біса?» — кричу я, але вона не слухає. Я не можу вирватися. За мить я вже на задньому сидінні її машини. Клер наказує водієві везти мене до батьків. Тепер я розумію: мої страхи справджуються. Я справді втрачаю контроль. Голова розколюється від болю, думки плутаються, речення не складаються до купи. Клер нервово постукує підборами, і мені хочеться її ноги повідривати, аби вона припинила.

Нарешті ми приїжджаємо. Вона відкриває дверцята, витягує мене з машини й веде до будинку.

Мої батьки шоковані не менше за мене, коли Клер, схлипуючи, вривається всередину, вимагаючи, щоб родина Лок негайно зібралася. В її голосі тривога, тож усі прибігають. Мене зараз знудить.

Попросити їх відпустити мене поки вони ще мене впізнають? Так буде краще для всіх.

«Амеліє, повтори, що сказала», — кричить Клер.

«Про що?»

«Про Ерін?»

«А що з нею?»

«Скажи їм, як вона пахне».

«Черешнями?» — відповідаю я й чую, як хтось важко зітхає.

«Що я такого сказала?»

Мама різко хапає мене за плечі й вдивляється в моє обличчя.

«Запах черешні?»

«А що?»

«Ти впевнена?» — запитує батько.

«Я знаю, як пахнуть черешні».

«Може, то були парфуми?» — припускає Маркур.

«Не думаю. Наші запахи неможливо приховати», — каже Лоуренр.

«Про що ви всі, в біса, говорите?» — майже кричу я.

«Амеліє», — починає мама. «Ти її знайшла».

«Знайшла кого?» — я нічого не розумію.

«Свою кохану, дурненька!» — вигукує Люсіль.

«Ні, ви неправі», — заперечую я.

«Це правда», — підтверджує батько.

«Ні, це неможливо», — втручається Клер. Вона знає ще дещо: Ерін — людина, а вампіри не можуть бути з людьми.

«Ти щось приховуєш?» — питає Джейкоб.

«She's twenty— seven, has worked in bars and clubs since college. Her cock-tails are excellent, and she is a hard worker.»

«Sounds like the perfect replacement.»

«Now, back to the party,» Claire laughs.

«I'll get some more drinks sent over.» Half of my siblings are on the dance floor, making some questionable moves. I forget sometimes that Laurence and Marcus are closing in on forty (as far as humans are concerned, anyway). The aging process may stop at thirty, but it can take a little time, which gives us some leeway. After that, we rely on humanity's vanity. In fact, humans make it too easy sometimes. Half of Hollywood strives to remain ageless. Plus, filters. That was one of our better inventions. You're welcome. Even though they have stopped aging, it seems their characters are still hurtling towards middle age. Lucille has already latched on to some poor human. I hope he has health insurance. Lucas is still sitting in the booth, looking a little green.

«Drink this,» I say, pushing over a bottle of water. He takes it and sips it gingerly. He is going to feel like death in the morning. I swallow down my champagne and decide to hit the dance floor. I might as well enjoy myself. Thankfully, I wore a

«Ерін — людина», — кажу я.

Повисає мертва тиша. Батьки переглядаються, але зовсім не так, як я очікувала. Вони мали б злякатися, зрозумівши, що це неможливо, що мій шанс вислизає крізь пальці. Але їхні погляди говорять про інше.

Подружжя, що прожило разом кілька сотень років, вміє розмовляти без слів. Вони постійно відчувають одне одного, і це дратує. Сьогодні — більше, ніж будь-коли.

«Чому ти мовчиш?» — запитує Люсіль.

Я сміюся.

«Сядьте», — каже батько.

Ми коримосся й займаємо свої звичні місця за столом.

Клер вмощується на колінах у Марії. Вони близькі подруги, тож у цьому немає нічого дивного.

«Амеліє, це прозвучить...»

«Нереально», — закінчує мама.

«Ну, добре». Я досі не розумію, до чого ця розмова.

«Бували випадки шлюбів між вампірами й людьми...»

«Фу, гидота», — бурмочу я.

Мама ігнорує мою дитячу поведінку й продовжує:

«Щоразу... вампір усе одно божеволів».

«Це ж треба», — безрадісно сміюся я. Фактично, це означає, що моя дурна душа зійшлася з істотою, яка не може дати мені те, що потрібно для безсмертя.

«Є історії...» — починає батько.

«Легенди про вампіра, який давно успішно одружився з людиною».

«Це правда чи просто міф?» — питає Маркур.

«Не знаю», — відповідає батько.

«Давайте розберемося», — втручається Люсіль.

«Амелія хоч і знайшла свою пару, але все одно може зійти з розуму».

«Люсіль!» — огризается мати.

«Ні, вона права. Усі вампіри, які одружувалися з людьми, зрештою ставали монстрами. Час подивитися правді у вічі. Ми всі налякані, але вибору немає, чи не так? Один із вас має вбити мене через рік».

light black bodysuit. The swarm of bodies is making the temperature soar. I weave my way through the crowd, trying to reach my brothers. I see the looks of want from more than a few men and women as I pass. None of them pique my interest. I can smell they are human. My body reacts instantly to the bass. I move and let the music run through me. Now and then I feel a brave soul try their luck by dancing close to my back. I move away without interacting. I know I come across as a cold bitch, but I don't want to spend all night explaining why I don't welcome their advances. Sweat is dripping down my forehead. I've been dancing nonstop for a while. My brothers are still in the dad dancing zone, so I head to the bar. The crowd is three deep, even with three bartenders. Being the owner has its advantages, like slipping behind the bar to serve myself. I'm just bending down to one of the under— counter fridges when I feel a presence behind me. I catch their scent, which momentarily makes me freeze. It's not a scent I have encountered before. It's sweet like cherries. Not the usual smell of either a vampire or human. Before I can stand up to see who the mystery person is, they bark at me.

«What the hell do you think you're doing?» I stand up straight and turn around. The woman looks incensed, her eyes are shimmering with anger.

Ми одночасно зітхаємо. Жах охоплює мене, і я не можу отямитися від власних слів. Від правди не втечеш. Я мушу змиритися. Не лише заради себе, а й заради них.

«Ще не все втрачено», — рішуче каже Алія.

«Нам бракує інформації. Ми не можемо знати все наперед».

«Алія права. Ми з цим розберемося. А тобі, Амеліє, варто ближче познайомитися зі своєю подругою».

«Вона мені не подруга», — відповідаю крізь зуби.

«Вона людина».

«Господи», — сміється Люсіль.

«Амеліє, не будь такою дурепою. Це просто смішно. Перестань. Нехай ненавидять! Яка, в біса, різниця? Більшість людей навіть не знає про наше існування».

«І як ти це собі уявляєш, люба сестро?» — стискаю кулаки.

«Привіт, Ерін, я твоя суджена і, до речі, вампір. Давай одружимося?»

«Ідіотка», — шипить Люсіль.

«Очевидно, на це потрібен чар. Треба діяти делікатно, але нічого надзвичайного в цьому немає. Ти сама собі заважаєш». Емоції вирують, як завжди. Я готова накинутися на неї й натовкти їй пику. Побитися з Люсіль — чудова ідея. Так, це неправильно й по— дитячому, але вона мене дратує, і я хочу хоч якось виплеснути гнів.

«Досить!» Гримучий голос батька розтинає повітря. Ми одразу замовкаємо, точно як у дитинстві, коли доводили його до казу.

«Дякую».

Він переводить погляд на мене, і голос його м'якшає: «Сонечко, я знаю, що це важко, але, будь ласка, подивися на ситуацію з іншого боку. Ти знайшла свою пару. Ще вчора ми боялися найгіршого, а тепер є надія. І в нас є цілий рік, щоб розібратися». Вкотре через свій егоїзм я забула про почуття батьків. Мені страшно навіть подумати про шлюб із людиною, але, з іншого боку, у цьому є і позитив. Я нормальна. Я така ж, як моя сім'я. Це дає надію. Звісно, не повну — будьмо реалістами. Шанси явно не на мою користь, але вони принаймні кращі, ніж учора.

«Є ще одна проблема», — каже Клер, і я вже знаю, про що вона.

«Що ще?» — запитує Марія.

«Ерін недолюблює Амелію».

«Вона взагалі по дівчатах?» — цікавиться Лукас. Слушне питання.

«Так, але після поведінки Амелії я не впевнена, що вона її захоче», — відповідає Клер.

«I'm getting a drink,» I reply calmly. «I can see that. Surely you aren't stupid enough to think you can just nip back here and help yourself. What kind of bars do you usually go to?» My amusement must show on my face because she visibly reacts by straightening herself to her maximum height. Which isn't terribly impressive, if I'm honest. I'd say she hits five-foot— four, maximum. And yet, even though I tower over her, she still postures. I want to laugh. This woman clearly has no idea who I am.

«I rarely go to bars,» I answer. She looks confused.

«Maybe that explains this then,» she says, waving her hand between me and the fridge. I take a moment to look at her fully. She's dressed in the bar's signature black shirt and trousers. Her hair is tied into a high ponytail. The golden hues shine under the many strobe lights. Her eyes are piercing blue. And, without sounding too lecherous, her tits are amazing. Even hidden underneath the shirt, I can tell she has a pair of tantalizing assets.

«I'm not sure why you're getting so upset,» I say casually. Cracking open the water bottle and taking a sip. Fire burns in her eyes.

«Are you fucking kidding me?» she explodes. Her outburst turns me on.

«Це та сама барменка, над якою ти сміялася?» — зітхає Лоуренс.

Я ледве стримую сміх — це досі весело. Побачили б вони, яка Ерін мила у хвили емоцій.

«Отже, насамперед потрібно сподобатися Ерін», — підсумовує Клер.

«Ух, складно. Ми знайомі все життя, але вона мені й досі не подобається», — відказує

Люсіль. Я дам їй прочухана. Я мала провести з батьками лише свій день народження і наступний день, тому тижневе перебування тут стало для мене несподіванкою. Відтоді, як я відчула запах тих клятих черешень, моя сім'я втратила глузд. Батьки годинами розмовляли зі старшими братами й сестрами та перечитували старі книжки. Тим часом мої брати й сестри вигадували способи розповісти

Ерін

про

існування вампірів. Найбільше мені сподобалася ідея Люсіль: дочетися Гелловіну, одягнутися у в ампірські костюми, а потім на її очах безтурботно напитися крові білки. Ерін, мабуть, вирішить, що ми — купка божевільних, але це було б кумедно. Проблема в тому, що я з усіх сил намагаюся збагнути, що відбувається. Одна лише думка про кохання з людиною мене відштовхує, бо я знаю, до чого це призводить. А що, як моя мила Ерін вважає вампірів вірусом, якого треба позбутися? Що, як моя сім'я буде в небезпеці? Ніхто про це не подумав. Та ні, вони всі вже прямують у свій ідеальний Ерінвіль. Думають, що вона — мій рятівник, а я боюся, що вона — моя погибель. Останнім часом Клер багато часу проводить у будинку батьків, намагаючись допомогти мені, чим може. Це нагадує мені дитинство. Я й не усвідомлювала, як сильно мені бракувало спілкування з родиною. Очевидно, я вже змирилася з тим, що не житиму довго, адже відштовхнула від себе друзів і сім'ю. Тож, можливо, я не така вже й реалістка. Просто налякана дитина? Сьогодні ввечері я знову в «Безсонні». У мене є розклад Ерін, який дала мені Клер. Хочу побачити її знову, щоб переконатися, що вона справді моя обраниця. Досі не можу з цим змиритися. Тієї ночі я щось відчула. Її щирість та відсутність фальші мене збуджували, але це ще не означає, що нам судилося бути разом. Батьки розповіли про власний досвід, як і деякі з моїх братів і сестер. Усі вони відчували запах фруктів, коли наближалися до своєї пари. Мама казала: «Я могла відчувати присутність твого батька, навіть коли не бачила його» — так само як і я в ту ніч з Ерін. Моє тіло, очевидно, відчувало, що вона — моя споріднена душа. А от мій розум ніяк не може цього прийняти. Є ще одна суттєва проблема. Вампіри постійно шукають свою половинку, а Ерін — ні. Принаймні, наскільки мені відомо. У мене немає підстав сподіватися, що я щось для неї значу. Ба більше, не факт, що в неї взагалі колись з'являться до мене почуття. Хіба що злість — ця емоція проявлялася в неї не раз. Проте Ерін тут ні до чого. На тілах вампірів ніби вмонтовані датчики, які безперервно шукають відсутню частину. Ще не було випадків, коли б вампіру відмовляла його обраниця. Втім, Ерін легко може мене відшити. Занадто багато всього відбувається. Перед зустріччю з нею мені

«You don't work here, dumbass. You can't just saunter back here and help yourself.» I don't think I've ever been called a dumbass to my face before. It's quite refreshing, and funny. I then remember the conversation I had with Claire. The firecracker in front of me must be the new hire, Erin. I smile at her before stepping past and making my way back to the VIP area. I can feel her eyes burning holes in the back of my head.

«What was that about? » Aliah asks. I turn to look back at the bar and sure enough, Erin is still standing ramrod straight, shooting daggers at me. I chuckle and turn away.

«That's the new bartender. »

«You looked like you were arguing.

»

«Nope, she just wanted to know why I was back there grabbing water. » «Why would she want to know that? » «Because she has absolutely no idea who I am.» «Oh shit, what did she say when you told her? Fuck, I bet she was mortified, » Aliah laughs. «I didn't tell her, » I grin. «Oh, you're mean. » «Well, she didn't ask, so...» We're interrupted by a white piece of paper being slammed onto the table. Looking up, I see Erin, who is standing there scowling. I look at the item she nearly put through the table. It's a bill for the water. I can't help the laugh that I release. Reaching into my

потрібно зупинитися і зосередитися. Очі мають бути широко відкриті — і тільки тоді це стане можливим. Спершу треба знайти з нею спільну мову й дізнатися, чи відповідь вона взаємністю. Якщо так — а це велике «якщо» — мені доведеться її звабити. Але якби моєю парою виявився вампір, наш зв'язок зміцнився б у момент фізичного контакту. Вампіри, щоб задовольнити шлюбну потребу, повинні віддаватися одне одному і фізично, і емоційно. Люсіль детально описала, як це було в неї з чоловіком. Почувши це, мені захотілося провалитися крізь землю, але водночас я усвідомила певну закономірність. Люсіль і Трент познайомилися в барі й тієї ж ночі вже були разом у ліжку. Так вони швидко зміцнили свій зв'язок. Вони розповіли мені історію знайомства, як зрозуміли, що створені одне для одного, і що навіть думка про розлуку здавалася їм неможливою відтоді, як вони зустрілися. Мій шлях буде зовсім іншим — радше схожим на затяжну боротьбу. А щоб виграти її, мені потрібна стратегія. Ерін більшу частину часу проводить на роботі, тож цілком логічно, що «Безсоння» — саме те місце, де я маю бути. Я не збираюся повертатися додому, що в годині їзди; у найближчому майбутньому планую переїхати до пентхауса над клубом. Клер зраділа моєму бажанню взяти управління «Безсонням» на себе. Найбільше тому, що це дасть їй змогу частіше їздити в мої інші заклади. Я вдягаю обтислі чорні штани, білу сорочку в тонку смужку та чорний жилет — не те щоб класичний вечірній образ, але для сьогоднішнього виходу ідеально. Я справила на Ерін не найкраще враження, і це потрібно виправити. Моя родина навіть не помітила мого від'їзду. Всі занурилися в планування й дослідження. Щоб хоч трохи заспокоїти нерви, я беру батьків Астон Мартін DBS. Авто не дає такого адреналіну, як мотоцикл, але звук його двигуна все ж приносить певне задоволення. Дорога до клубу не зайняла багато часу. Припаркувавшись на задньому дворі, я передаю ключі паркувальнику. Його очі захоплено блищать, коли він поглядає на машину, що виглядає навіть трохи кумедно. Прослизнувши через задні двері, я зупиняюся на кілька секунд і збираюся з думками. Сьогодні ввечері я маю сконцентруватися на роботі. Хочу, щоб Ерін побачила мене справжню, але це не станеться, поки вона не забуде про наші попередні зустрічі. До відкриття клубу ще кілька годин. У барі тихо, тому я неспішно оглядаю приміщення. Зі склянкою крижаної води я проходжу між столами, вдивляючись у кожен куточок. Насправді Клер чудово справляється зі своїми обов'язками — настільки добре, що я готова доручити їй постійне управління іншими моїми закладами. З головою занурююся в роботу, хоча давно не займалася управлінням клубами. Але це ніби вміння їздити на велосипеді — повертається легко й природно. Години спливають непомітно, аж поки різкий стукіт у двері офісу не змушує мене вирватися зі світу цифр і звітів.

purse, I pull out a fifty— dollar bill and hand it over. «Keep the change, » I say. Her scowl deepens as does my laugh. She storms away and I lose sight of her. «You are so mean, » Aliah cackles. That was the first genuine bit of fun I've had with a woman in a long time. I don't have long to mull over what occurred because Dana arrives. She's wearing a dress that could be classed as a belt and I know it's for my benefit. «There you are. Come on, let's dance. » We head back into the fray. Our bodies meld together, and I know for certain I will take her to bed tonight, or to the table, possibly on the couch. Wherever we decide, it's going to be fun. Dana is adventurous, and she's not afraid to ask for what she desires. Even though we are surrounded by hundreds of people, I am still acutely aware of Erin. It's like I can feel her presence, which is strange. Without looking, I can pinpoint her. The memory of her scent clouds my mind. Such a sweet and inviting smell. But that's not what I'm thinking about. I'm wondering why I have never come across someone with that scent. Vampires and humans all have the same underlying scent that distinguishes us. It doesn't matter which perfume or cologne is worn; the scent of a species is always the same. But not Erin. I'm pulled out of my fog by Dana cupping me. She's tired of dancing and wants to take the party elsewhere. I

«Заходьте», — запрошую я, не відриваючи погляду від документів. Двері майже безшумно відчиняються. Лише легкий подих змушує мене підняти голову — і я зустрічаюся з широко розкритими, розгубленими блакитними очима Ерін.

«Пані Генсон, чим можу допомогти?»

«Що ви тут забули?!» — вигукує вона, а я щосили стримую сміх.

«Дідько, вибачте, це було грубо. Доброго вечора, пані Лок».

«Нічого страшного. Не варто просити вибачення. Я навіть рада вас бачити. Присядьте». Вона вагається, але все ж виконує прохання. На її обличчі ще помітне збентеження, проте злість уже зникла, а це вже прогрес.

«Прошу, називайте мене Амелією. Ніхто з персоналу не звертається до мене «пані Лок»».

«Добре, Амеліє. Тоді називайте мене Ерін».

«Чудово. Отже, дозвольте прояснити ситуацію. Я хочу вибачитися за нашу першу зустріч. Це був мій день народження, і хоч я не була п'яною, кілька келихів шампанського зробили мене трохи... грайливою. Я зовсім не хотіла поставити вас у незручне становище. Прийміть мої вибачення». Це було сказано від щирого серця. Після такого вона просто не може сердитися.

«Дякую, я приймаю вибачення», — Ерін киває.

«Тепер розумію, що, можливо, була надто різкою. Просто я дуже серйозно ставлюся до роботи та знаю, що у «Безсоння» блискуча репутація. Власне, тому я тут і працюю. А коли побачила вас за барною стійкою, у мене перед очима потемніло. Я думала тільки про те, скільки всього пішло не так і яких проблем це може наробити».

«І я дякую вам за це. Я хочу, щоб усі мої співробітники ставилися до роботи й до клубу так серйозно, як ви. Тож почнемо все спочатку?» «Звичайно, Амеліє, із задоволенням.» Коли Ерін звертається до мене на ім'я, моє серце майже замирає. Аромат черешні посилюється, змушуючи мене затамувати подих і стримувати невимовні почуття.

«Клер казала, ви чудовий бармен. Мені бракувало часу, щоб переглянути ваше резюме. Ви не проти розповісти мені трохи про себе?»

«Без проблем. Я працювала барменом ще в коледжі. Спочатку це було лише заради грошей на навчання, але швидко зрозуміла, що люблю цю справу. Закінчивши коледж, я продовжувала працювати в барі. Мене зацікавило створення модних коктейлів, які мій бос додав до меню. Я навчилася барменської справи — і ось результат.»

«А що ви вивчали в коледжі?»

have a penthouse apartment above the club, which will suffice. Grabbing her hand, I lead her to the back of the dancefloor. A panel conceals a set of stairs. It's bio locked, so only I have access. We head upstairs, but before I lose sight of the room, I shoot one last look over at the bar. Erin is busy serving. She's graceful and efficient. My heart stutters, and then Erin looks up. Our eyes meet and I see the look of confusion on her face. I wink and pull the panel closed. For now, I need to put Erin to the back of my mind. Dana is ready to help me celebrate my birthday and I need what she's offering.

Chapter IV

I wake up alone, which isn't surprising. Dana likes to have her fun and then leave as soon as possible. It doesn't bother me. I prefer mornings to myself. Normally I sit on my balcony with a cup of coffee, watching the city come alive. Since staying with my parents, I haven't had the chance to have a morning to myself, not with so many siblings loitering around. I swear none of them, except Lucas, understands the need for peace and quiet. Thankfully, my apartment above Insomnia is kept fully stocked and cleaned. I never know when I will need

«Політологію, яка мені набридла до сліз», — сміється вона, від чого мої неоднозначні почуття ще більше розгораються.

«І ви не шкодуєте?»

«Тобто, про роботу в барі замість політики?» Я ствердно киваю. Хочу знати, до чого вона прагне.

«Так. Ви шкодуєте, що не пішли іншим шляхом?»

«Зовсім ні. Чесно кажучи, я вивчала політологію лише через бажання моїх батьків, щоб я мала якийсь «солідний» диплом, як вони казали. Але згодом у мене з'явилася можливість займатися улюбленою справою, і це була не політика, а робота барменом.»

«За що ви так любите барну справу?»

«Я люблю спілкуватися з людьми, цікавитися їхнім життям. Зрозумійте мене правильно: робота з п'яними бовдурами не приносить задоволення, але нічого в житті не буває ідеальним. Обоюдо експериментувати зі створенням нових коктейлів і творчо підходити до рецептів.»

«Що ж, ви мене, безумовно, переконали», — сміюся я. Запал Ерін п'янить, і все її обличчя світиться від захоплення.

«А ви? Я хочу дізнатися про вас усе, враховуючи, що ви мій бос і ще й Лок.»

Ерін здається трохи зніяковілою. Я не настільки самовпевнена, щоб думати, що весь світ мене знає.

«Я — третя дитина в сім'ї Лок», — починаю я. — «У мене семеро братів і сестер. Немало», — сміюся я. Ерін підхоплює мій сміх. «Ми всі різні за своїми інтересами, але я вважаю, що ми дружна сім'я. Мої батьки доклали чимало зусиль, щоб створити умови для втілення наших мрій. Я завжди мріяла керувати барами та клубами.»

«Чому?»

«Чесно кажучи, не знаю. Можливо, тому що вони дарують людям радість і свободу.»

Ерін уважно дивиться на мене. Чому мій допит про неї так легко перейшов на мене?

«Зізнаюся, я читала про вас в Інтернеті», — нарешті каже вона.

«Ви — справжня підприємниця в родині. І...»

«І?»

«У вас чудова генетика. Я бачила фото вашої матері — вона не виглядає старшою від сорока років.» Ах, так, це ще одна з переваг нашої генетики: після створення пари старіння зупиняється. Батьки живуть уже друге століття, а на вигляд їм не більше сорока.

«Не скаржуся», — сміюся я. — «Сподіваюся, що зможу виглядати не гірше за них, коли...»

Я не можу домовитися, адже вже забула, скільки років було б мамі за людськими мірками.

to use the place. Not that I stay here regularly. Like I said, it's been months since I last visited. Stretching reminds me of all the acrobatic sex I had last night. Dana put me through my paces. My legs ache as much as my pussy. Hell, everything aches. I make my way over to the kitchen on wobbly legs. The penthouse is an open concept. Everything in the kitchen is top of the line. It came that way when I bought the building. I like new things but the sterile chrome and white isn't my style, I just haven't bothered to decorate it to my taste. What's the point when it's more like a hotel room than a home? Once my coffee is brewed, I head to the balcony. I don't bother with clothes; I'm too far up and frankly, I don't care who sees me. The morning sun is already hot, showing another glorious day. Sipping my coffee, I recall yesterday. I replay the conversations with my family over and over. Maybe they are right, and I haven't been putting in the effort to find my mate. I always believed my mate would find me if I'm honest. I romanticized everything, and when I realized that wasn't how my story was being written, I... what? Gave up? Have I given up? The result of not being mated isn't lost on me. I know my family believe I'm being too laid back but in reality, I'm terrified. No vampire wants to end up unmated. My thoughts wander to last night and to Erin. Her mystery scent is still

«Так чи інакше, як вам «Безсоння»? Все так, як ви очікували?»

«Абсолютно. Я в захваті від клієнтів, а Клер — прекрасний бор.»

«До речі, про це. Тимчасово я виконуватиму обов'язки менеджера.»

«О, все гаразд?»

«Так, я лише дам Клер можливість спробувати свої сили. Вона наглядатиме за рештою моїх закладів певний час.»

«Чудово, з нетерпінням чекаю на співпрацю з вами, Амеліє. »

«Навзаєм. Судячи з вашого графіка, ви працюєте не покладаючи рук.» Я обережно починаю випитувати, чи не зустрічається вона з кимось. Клер сказала, що ні, але треба впевнитися. «Сподіваюся, ви добре поєднуєте роботу з особистим життям. Я не думаю, що ваш коханий задоволений кількістю годин, які ви тут проводите. » Хитро, правда?

«О, не хвилюйтеся, вона не проти. » Я не зрозуміла: в Ерін є дівчина?

От дідько!

puzzling to me. The way I could track her movements also causes dis—tress, but I'm not sure why. Insomnia will open at nine this evening. There is a cocktail hour before the DJ arrives. I wonder if Erin will be working again. Maybe I should introduce myself? I'm secretly looking forward to seeing her face when she realizes who I am. That still leaves me with the rest of the day. I should head back to my parents, but I'm enjoying the solitude. I'll stay here for a little longer. It would actually be a good idea to go over some work things while I'm here. Claire takes care of everything, but she knows I like to be kept in the loop. After a satisfying shower, I can walk properly again. Dana really went at it last night. I take the stairs back down to the club and make my way to the office. The silence is inviting. When I first bought the place, I often wandered around the rooms when it was closed. I would make myself a drink and lounge around, taking it all in. Maybe I'll have myself a drink by the bar after I have gone through the finances. As usual.

Claire has left the office immaculate. She is organized and efficient. I never have any problem finding what I need. As I thought, the profit margins are excellent.

I couldn't ask for better. Maybe I could look into opening another club. A sister club to Insomnia.

New York maybe? Time has passed quicker than I thought, and I have to get back to my parents. My mother will throw a fit if I just disappear on them. The drive back takes less than fifteen minutes. Like yesterday, the house is full of people and noise. Before I endure the onslaught of questions, I run to my room and change into a bikini. I may as well lounge by the pool for a few hours.

«There you are!» my mother shouts when I stroll over to her lounge.

«Here I am,» I reply.

«I thought you would have been home hours ago.»

I suppress my eyeroll. I haven't called my parents' house home for years.

«I stayed at the club to get some work done.»

«It wouldn't hurt to take a few days off, Amelia.

Maybe that's why you haven't found your mate.» «Yes, paperwork is the reason,» I mutter. «You know, it's not my fault, right?»

«What do you mean?» Mother raises her sunglasses to her head; her eyes lock on to me. I don't know where my emotions are coming from, but I'm suddenly pissed that my family is constantly making me feel like it's my fault I haven't found a match. Like I warrant the future that lies ahead of me.

«I've looked, Mother, I've been out. I know you all think I sit around doing fuck all in my library and sometimes, on an evening, that's exactly what I do. But not all the time. It's not my fault I haven't found her, so will you all stop making me feel like a fucking failure! I get it. I'm the disappointment and I'm sorry that one of you will have to put me down, but it's not my doing.» My voice has risen and I'm panting. I can feel the blood rushing through my ears. Where this sudden outburst has come from, I don't know. What I do know is that I need to leave. Turning on my heel, I run back inside, ignoring a blur of shocked faces as I go. Sprinting upstairs, I change into my leathers and run to my bike. Nothing and no one is going to stop me. Turning the throttle, I wheel spin out of my parents' garage. My mind is racing. Is the madness already starting? I'm the calm daughter, the rational, reasonable one. Not the child that acts in anger or with vats of emotion. Is this it? Am I seeing what will happen to me? Will I decline from now on? I kick up my speed, tearing through the streets until I hit the 101. I don't give a shit about the speed limit now. I'm determined to outrun my spiraling mental state. I couldn't tell you how many hours pass. Eventually, though, my mind and my speed reduce to a safe level. The sun is setting, and I know I have to go back. As I pull into the garage, I see my

mother leaning against her Yamaha. We remain silent as I park the bike next to hers. Taking my helmet off, I struggle to look in her eyes.

«Where did you go?» she eventually asks.

«Nowhere in particular,» I answer. We grow silent again. I take a chance and look up. Her eyes are soft and understanding. They are also marred with fear.

«My darling, I... we never meant to make you feel you were failing us. Your father and I never want you to think that. Do you understand?» I nod but find it impossible to answer with words.

My throat feels raw.

«We're just scared, honey. I'm sorry that has come across as blame— shifting. We just love you so much and the thought...» Her voice cracks and I move to take her into my arms. The reality of the situation is that the Loch family is scared. Holding her tight, I let my tears fall. I might be a realist, but I'm still a person. A vampire that doesn't want my life to end in one year. That doesn't want to put my loved ones through that kind of pain.

We hold each other until our tears have dried.

Taking my hand, Mother guides me back into the house. The dining table is set,

and all my siblings are sitting waiting, along with my father.

«I'm sorry honey,» he whispers as he hugs me.

«We don't blame you,» Laurence adds.

«We're just scared.»

«I know. I'm sorry for getting so worked up. I don't know what that was.»

«It was natural, sis,» Lucas says. «I don't think any of us realized how much pressure we were putting on you.»

«I'm still setting you up,» Lucille calls from the far end of the table. I roll my eyes, but for once I don't feel she is being antagonistip.

«We're here for you, Amelia,» Marcus whispers in my ear as I sit next to him. I squeeze his hand in a silent thanks.

The chatter breaks off into individual conversations, which makes me feel better. I'd prefer a mundane chit chat rather than another round of «woe is me, I'm going to die soon» type of conversation.

«Hey, did you tell that new bartender who you were?» Aliah asks, amused. The table grows quiet, and I can see the questions on their faces. I laugh and recount what happened with Erin.

«Oh my, she sounds feisty,» my mother laughs.

That's one way to describe Erin. She's definitely feisty.

«I'm going to stop by this evening and introduce myself,» I say. It's on the tip of my tongue to mention that strange scent I got from her, but something makes me hold back. Maybe I'd drunk too much, and it distorted my senses. I'll find out this evening. It's almost nine by the time I excuse myself from the table. This evening's attire is a black cocktail dress. It's not too fancy but makes me feel sexy. I pair it with three — inch heels and some simple eye make-up. My hair is in a high ponytail, and I know I look damn good. Insomnia is relatively busy by the time I arrive. It's still very early for a club, but I'm happy to see there is a decent crowd at the bar. Deciding I want a few minutes to observe Erin, I lower myself onto a bar stool at the far end. I have a clear line of sight and I like what I see. Erin is still as graceful as she was last night. However, tonight she is less fire and brimstone and more earthly paradise. She's laughing with Kit, our other bartender. Kit has been in my employ for seven years, at least. They work together well. My eyes wander over the crowd at the bar, and, to no surprise, Erin has more than a few admirers. One guy in particular seems taken with her. He's handsome if you're into that kind of thing. I wonder if Erin is. So far, she has remained completely professional with him. He has tried to buy her a drink three times in the few minutes I have been sitting

watching. Each time she blows him off without being rude. She has more patience than I do. Claire enters the bar from the office, and I slink farther back into the shadows. I don't want to be spotted just yet. Claire, Erin and Kit share a laugh about something. There is a great working dynamic between them all. Mr. Pushy leans over and touches Erin's arm. Her eyes flash with anger. It's the first sign of that feisty woman I met last night shining through, and I like it. She takes a step back, regards him, and then leans forward, whispering something in his ear. Mr. Pushy pales and sits back, scratches his neck and then promptly leaves. I want more than anything to know what Erin said to him. Claire approaches her, and they speak for a second. Now they are laughing again. A spike of something shoots through my chest. It's a feeling I'm unfamiliar with and that makes me feel uneasy. I square my shoulders and shuffle over slightly so that I'm in the light. It's time to find out about Erin.

Chapter V

The moment Erin spots me, I want to break out in laughter. The airy fun Erin disappears in a flash and the angry hellion appears once more. I wonder what she is going to do. Will she try to evict me? Maybe call security?

«At least you figured out which side of the bar you should be on,» Erin snaps as soon as she lands in front of me.

«It's not too busy this evening, so I don't mind waiting to be served this time.» I know I should put an end to the games, but she's too much fun to play with. Plus, I want some time to... okay, this will sound creepy, but I need to smell her. Cherries. She still smells like cherries. How is that possible? Who is this woman, and how the hell am I supposed to find out if she's a vampire or a human? Claire must know, surely. Yes, I'll ask her. Now, I'll continue to irritate my new playmate.

«If I see you approach this side of the bar again, I'll have you thrown out. Do you understand?»

«My, my, you are a feisty one. What's so special about your bar?»

«Listen, lady. You might dress fancy and think you are God almighty, but when you step into this club, you are a customer. Do you know what could happen if you had an accident? Insomnia is insured for workers only. You do not step behind this bar.

Please don't make me call security on you this evening.»

Wow, I'm wet. This woman is all kinds of hot when she's on her high horse. Holding up my hand in a scout's honor, I

promise not to go behind the bar ever again.

«Can I have a glass of water, please?»

«Water? That's all you want?»

«Yes, please.» Watching Erin Walk away is a lovely sight to behold. Claire has spotted me and wanders over.

«Wow, twice in twenty— four hours. What's the occasion?» I know the game is up now. I can't continue playing with Claire hovering, so I decide she should be the one to let the cat out of the bag. Erin returns with my glass of water. She is looking between me and Claire, obviously trying to work out what's happening—

«Thanks, Erin,» I say when she sets the water down.

«How do you know my name?»

She asks. I smile.

Claire is looking confused.

«Of course, she knows your name.

Amelia knows every employee.»

«Oh, so you're a regular?» Erin asks innocently.

«Erin, Amelia is the owner.»

«No, she's not.»

I burst out laughing at Erin's indignation. The mere thought that I, the pain in the ass customer who has riled her up to perfection could be the owner of this fine establishment is unthinkable.

«Erin!» Claire admonishes.

«Claire, it's fine. I've been playing with her a little.»

«Oh, Amelia,» Claire whines.

«I'm sorry. Erin, that goes for you, too. Please let me introduce myself properly.» I extend my hand.

«I'm Amelia Loch.»

«Erin Hanson,» she replies robotically.

«I'm sorry, but how the hell did this happen? » Claire asks, so I recount our meeting last night.

«Shit, Erin, that's on me. I should have introduced you. We were just slammed. »

«No, it's on me. I'm sorry, Ms. Hanson, really. » Erin is clearly torn between wanting to tear me a new asshole and being a respectful employee. I kind of feel bad now. «It was nice to meet you, Ms. Loch. I need to get back to work, please excuse me.»

«Oh shit, she's pissed, » Claire laughs.

«I was only playing. I didn't mean to make her that angry.»

«Erin is a tough nut to crack. She doesn't take shit, and she doesn't enjoy being made to look a fool.»

«What should I do?» Suddenly, making Erin happy again is the most important thing for me to do.

«Nothing, she'll cool off. Anyway, it's not like you'll be around here much longer.» The barb stings. Claire is a brilliant

manager, and she's my friend. I haven't been a very good one of those recently.

«I know. I'm a shitty friend. Forgive me?» Claire rolls her eyes.

«Obviously.»

«Hey, by the way...» My voice trails off because I'm not sure I should ask my next question, but I need to know.

«Is Erin a vamp?» Claire furrows her eyebrows and stares at me like I'm stupid.

«No, of course not. Can't you smell her?» Shit! Erin is human. And I couldn't tell. Oh, fuck, it's starting already. I'm changing.

«I...»

«Amelia, you couldn't smell the difference?»

Claire's eyes betray her concern.

Looking from Claire over to Erin, I weigh up how much I should say. «I... she smells different.»

«What do you mean?» Claire whispers, leaning closer to me.

«She smells of cherries.»

Anyone would think I'd just taken a swing at Claire the way she reels back, her eyes bugging out of her skull. What the hell did I say?

«Amelia...»

«What?» I'm panicking now. Does Claire think I'm already starting to fall into madness?

«We need to go. Come on.» She leaves no time for a reply. Claire scurries off, speaks to Erin before rounding the bar and grabbing me forcefully by the elbow.

«Claire, what the fuck?» I protest, but it falls on deaf ears. Claire is on a mission. I'm stuffed into the back of her car. Claire tells her driver to take me to my parents' house. That's when I know my fears are coming true. For whatever reason, my descent into crazy town is being accelerated. My head is pounding, and I can't organize my thoughts to produce a coherent sentence. Claire has tapped her heel the entire journey and I'm about ready to tear her leg off but thankfully we arrive, and she whips open the car door dragging me out.

My parents look equally shocked as I do when Claire tears into their home, calling for the Loch family to gather. My siblings must hear the panic in Claire's voice because they all come running. We are standing in the kitchen and I'm pretty sure I'm going to vomit.

Should I tell them to put me down now? That would be best for everyone. Do the deed before I become something they don't recognize.

«Amelia, repeat what you said,» Claire barks. «About what?»

«Erin?»

«What about her?»

«Tell them what she smells like?»

«Cherries?» I answer, and there is an audible gasp.

«What, what did I say?» My mother rushes over and grabs my shoulders tightly. Her eyes are boring into me. «You smelled cherries?»

«Yes, why?»

«Are you sure?» my father asks.

«I know what cherries smell like.»

«It could have been her perfume,»

Marcus adds.

«Unlikely, you know our scents can't be masked like that,» Laurence says.

«What the hell are you all talking about?» I practically shout.

«Amelia,» my mother starts. «You've found her!»

«Found who?» I can't process what they are saying.

«Your mate, dumbass,» Lucille shouts. «No, you're wrong,» I say with certainty.

«We're not wrong,» Father replies.

«You could be,» Claire interrupts because, like me, Claire knows something they don't. Erin is a human, and vampires cannot mate with humans.

«What aren't you telling us?» Jacob asks.

«Erin is a human,» I say.

The silence that falls is deafening. My mother and father share a look, but it's not the one I expected. I thought, for sure,

they would regard me and then each other with sadness. My chance, slipping through my fingers, but that's not what is happening.

The thing about being married for a couple hundred years is the ability to talk without using words. They've always had the ability to know what the other is thinking, and it is infuriating. Now more than ever.

«Why are you doing that weird, silent conversation thing?» Lucille asks, and I actually chuckle.

«Everyone sit,» my father calls. We follow his demand and take our usual seats around the table.

Claire sits on Maria's knee. They're close friends too, so it's not weird. «Amelia, this is going to sound...»

«Unbelievable,» my mother finishes.

«Okay.» I have no idea where this conversation is going.

«There have been a few cases of vampire— human mating.»

«Gross,» I mumble.

Mother ignores my childish outburst and continues.

«Each time the... the vampire still fell into madness.»

«Wonderful,» I laugh mirthlessly. Basically, what I am being told is that my stupid body has mated with a species that is

incapable of fulfilling what I need to become immortal.

«There are stories,» my father begins.

«Stories that tell of a vampire, ages ago, who mated with a human successfully.»

«And are those stories based on truth or legend?»

Marcus asks.

«We don't know,» Father answers.

«So let's get this straight,» Lucille interrupts.

«Amelia has found her mate, but it's likely she will still turn nuts.»

«Lucille,» Mother snaps.

«No, she's right. If all the vampires who mated with a human still turned, I think it's time to face the truth. I know we're all scared, but this pretty much seals the deal, right? In twelve months, one of you will have to kill me.»

Another collective gasp. I'm too numb to react to my own words. Probably because the truth is finally! sinking in, and I have to be okay with it. For their sakes as much as my own.

*It is not a foregone conclusion,» Aliah says forcefully. «We need more information. There is too much speculation to know completely.» «Aliah is right. We will

look into it. In the mean— time, you, Amelia, need to get better acquainted with your mate.»

«She's not my mate,» I reply through gritted teeth.

«She's human.»

«Oh Lord,» Lucille laughs. «Amelia, don't be thick.

Your dislike of humans is ridiculous. Let it go. So some of them hate us, big fucking deal. Most of them have no clue we exist.»

«And how, dear sister, do you think Erin is going to react to that? Hm? Oh hi, Erin, I'm your soulmate and a vampire. Care to get hitched?»

«Moron,» Lucille hisses. «Obviously, it will take time. The situation needs to be handled with delicacy, but it's not impossible. The only thing in your way is you.»

Our tempers are flaring as they usually do. I'm ready to launch myself across the table and beat the shit out of her. Fighting Lucille feels like a good plan to me. I know it's not right, and it's definitely childish, but she irks me, and I need an outlet for all this pent— up rage.

«Will you calm down!» My father's booming voice cuts through the din. We all fall silent, just like when we were kids, and pushed him too far.

«Thank you. Now, I know this is a lot, honey. But please, Amelia, see it for the miracle it is. You have found your mate. This time yesterday, each one of us feared the worst. But we have hope. And we have a full year to figure this out.» Once again, in my selfishness, I forgot how my parents would feel. Yes, I'm slightly horrified I have mated with a human, but on the other end of that is the light. The fact that I'm not broken or different from my family. It's also given them the hope that I will be okay. I mean, not completely, because let's be real. The odds don't seem to be in my favor, but they are better than they were yesterday.

«Another slight hiccup,» Claire chimes in, and I know what she's about to say.

«Now what?» Maria asks. «Well, Erin isn't exactly Amelia's number one fan.»

«Is she even into women?» Lucas asks. Good question really.

«Yes, she is, but after what Amelia pulled, I'm not sure she will be into her.»

«She's the bartender you teased?» Laurence sighs.

I stifle a laugh because it's still funny. If only they could see how cute Erin is when she's all fired up.

«Okay, the first job on the list is to get Erin to like you.»

«Ugh, hard task. I've known her all my life and I don't like her yet,» Lucille deadpans. Yeah, I'm going to kick her ass. Considering I was only supposed to stay with my parents for my birthday and the day after, I'm a little shocked to still find myself here a week later. Ever since I smelled fucking cherries, my family has become obsessive. My parents have spent every free hour talking to our elders and reading books. My siblings have been concocting ways to break the news to Erin that vampires exist. I have to say that Lucille's idea is my favorite. Wait until Halloween, do the whole vampire family dress up thing and then casually drink the blood of a squirrel in front of her. Of course, Erin would just think we were a bunch of lunatics, but it would be funny. For my sins, I have been trying my hardest to wrap my head around everything. The idea of loving a human repulses me because I know what they are capable of. What if sweet Erin turns out to be one of those assholes who believe vampires are a virus that needs wiping out? I could be exposing my family to danger. None of them have thought about that, though. Oh no, they are all on the train to Erinville. They think she is my savior, whereas I'm scared she's my ruin. Claire has been spending a lot of time at my parents' home, trying to help in any way she can. It's been nice to connect with her again. I hadn't realized

how isolated I'd become until this week. Clearly, I had already resigned myself to a brief existence because I'd effectively pushed away friends and family. So, maybe I'm less of a realist and more of a frightened child? Tonight, I have decided to visit *Insomnia* again. Claire has provided me with Erin's schedule. I need to see her again to figure out if she really is my mate. I'm struggling to come to terms with it. Yes, I felt something that night. Her no bullshit attitude was a major turn on, but being horny doesn't mean we are destined to be together. My parents spent a little time describing what it felt like for them. As did a couple of my siblings. Apparently, they all smelled fruit when they bonded with their mate. My mother described the same ability to track my father's presence without looking, just like I had felt that night with Erin. There is no doubt now that my body recognized Erin as being the other half of my soul. It's my mind that cannot accept it. Another glaring problem is that each vampire is always looking for their other half. Erin isn't, well, not that I know of. She has no reason to think I'm someone special to her. There is no guarantee she will ever feel anything towards me. Well, maybe anger. She displayed that emotion in abundance. What I'm saying is that Erin has no stake in this. Vampires' bodies are wired to search for their missing piece. There has never been

an instance where a vampire has been rejected by their mate. Erin could easily reject me. With so much going on, I need to take a step back before I see her. My eyes need to be wide open for this to be a possibility. I have to connect with her and see if it's reciprocated. If it is, and that's a big if, I need to woo her. If I'd mated with a vampire, our bond would have solidified the moment we came together physically. For vampires to fulfill the mating need, they have to give themselves to each other emotionally and physically. Lucille described in great detail how she did that with her husband. I wanted to bleach my entire body after hearing it, but it gave me some insight. Lucille and Trent met at a bar and were in bed together the same night. That's how fast they cemented their bond. Both of them told me how they knew they were each other's mate and that the thought of not being with each other was unfathomable from the moment they bonded. It is going to be more of an uphill battle for me. To win that battle, I need a strategy. Erin spends most of her time working, so it stands to reason Insomnia is where I need to be. Instead of moving back to my home, which is an hour away, I intend to move into the penthouse suite above the club for the foreseeable future. Claire was more than happy for me to take over the running of Insomnia for a little while, especially because it meant she will

have the opportunity to travel to my other establishments. Instead of dressing for a night out, I slip into form — fitting black slacks, a white pinstripe shirt, and a black waistcoat. The impression I left on Erin was less than ideal, and I need to turn it around. None of my family notice me leaving. They are so wrapped up in plotting and researching. To release some anxiety, I take my father's Aston Martin. A car isn't as fun as a motorbike, but the roar of the DBS is enough to elicit the same thrill. Cruising to the club takes less time than I'd hoped. Pulling around the back, I hand the keys to my private valet. The glint of excitement in his eyes as he regards the DBS is almost comical. Slipping in through the back allows me a few extra seconds to compose myself. Tonight, I must be in business mode. I want Erin to see the real me, but that won't happen until she has shed our past encounters. There are still a couple of hours to go until the club opens. The bar is silent, so I take my time reacquainting myself with the area. With a glass of ice water in hand, I stroll between the tables, my eyes roaming every inch of space. Claire has done a fantastic job of running Insomnia. So well, in fact, I may ask her to continue traveling around my other venues, advising and managing on a full — time basis. Losing myself in work is easy, even though it has been a while since I committed myself to running

one of my clubs. I fall into it easily again. The hours tick by unnoticed until a sharp rap on the office door snaps me out of my fully immersive profit — and — loss world.

«Come,» I call, my eyes still scanning the documents in front of me. The door opens almost silently. It's only the small gasp that makes me look up into the startled blue eyes of Erin.

«Ms. Hanson, what can I do for you?»

«What are you doing here?» she blurts, and I try my hardest to smother a grin.

«Shit, I'm sorry, that was rude. Good evening, Ms. Loch.»

«It's fine. I don't blame you. Actually, I'm glad you're here. Take a seat.» She does as instructed. Her face is pinched, but she's not radiating white hot anger, so that's a step in the right direction.

«And please, call me Amelia. None of my employees call me Ms. Loch.»

«Sure, Amelia. Call me Erin then.»

«Wonderful. Okay, so I want to clear the air. I owe you an apology for the first time we met. It was my birthday and even though I was far from drunk, I'd had a couple of glasses of champagne and was feeling a little playful. I certainly didn't mean to make you feel deceived or foolish. Please accept my sincere apology.» There,

that was from the heart. Surely, she can't still be mad after that.

«Thank you and I accept. Looking back, I know I came at you a little aggressively. It's just that I take work seriously and I know Insomnia has a stellar reputation. It's the reason I agreed to work here. When I saw you behind the bar, I panicked. All I could think of were the many, many health and safety violations being broken.»

«And I thank you for that. I want all my employees to take their job and this club as seriously as you do. So, can we start again?»

«Of course, Amelia, with pleasure.»

My belly flip flops when Erin speaks my name. The scent of cherries intensifies, and I have to take a beat to rein in my feelings. Feelings I'm not sure how to interpret. «Claire tells me you are an excellent bartender. I haven't had the time to peruse your file. Would you mind filling in some of your history for me?»

«Sure. I've bartended since college. I only started to help pay my way through school, but I soon realized I loved it. After college, I continued to tend bar. My interest was piqued when my boss introduced fancy cocktails to the menu. I trained as a mixologist and here we are.»

«What did you study in college?»

«Political Science and it bored me to tears,» she laughs, causing those flip flop feelings to ramp up a few notches.

«And you have no regrets?»

«You mean pursuing bar work instead of politics?»

I nod. I want to know what makes her tick.

«Yes. Do you wish you had taken a different route?» «Not at all. Honestly, I only studied Political Science because my parents hounded me to get a degree in something 'solid, as they put it. But, when I had the space to explore what made me happy, it wasn't politics, it was bartending.»

«What is it you love so much?»

«Talking to people, learning about their lives. Don't get me wrong, dealing with drunk assholes is never fun, but nothing in life is perfect. I love the art of mixing a new cocktail, and the creativity it takes to come up with a new recipe.»

«Well, you certainly have me sold,»

I laugh. Erin's passion is intoxicating. Her entire face lights up when she speaks. «What about you? I mean, I should know more about you considering you're my boss and a Loch.» Erin looks a little sheepish. I'm not arrogant enough to think the entire world knows who I am because of my name.

«I'm child number three in the Loch family,» I begin. «I have seven siblings.

Which is a lot,» I laugh. Erin chuckles along, too.

«We all have different interests, but I would say we're a close family. My parents worked hard to provide a life that allowed us to pursue our dreams. I always wanted to run bars and clubs.»

«Why?»

«I'm not sure, to be honest. Maybe because they offer people some fun and freedom.» Erin is studying me. How did my interrogation of her get turned around on me so easily?

«I have to admit that I Googled you,» she finally says. «You're quite the entrepreneur in the family.

And...»

«And?»

«You have fabulous genetics. I saw a picture of your mother and she doesn't look a day over forty.» Ah yes, another advantage of our genetic coding. Aging slows down to a stop after a vampire mates.

Mother and Father are well into their second century of life and yet neither looks older than forty.

«Can't complain,» I laugh.

«I hope I look as good as her when I'm...» I can't finish that sentence because I have honestly forgotten how old mother would be in human years.

«Anyway, how are you finding Insomnia? Everything you hoped?»

«Absolutely. I love the clientele and Claire is a fantastic boss.»

«About that. I will take over temporarily as the manager.»

«Oh, is everything okay?»

«Yes, I just want to give Claire the opportunity to spread her wings. She's overseeing the rest of my venues for a little while.»

«Great, well, I look forward to working with you, Amelia.»

«Likewise. I see from your schedule that you work a lot of hours.» This is where I try to find out subtly if she is seeing anyone. Claire didn't think so, but I need to be sure. «I hope you have a good work—life balance. I can't imagine your partner being happy with the amount of time you spend here. » Was that subtle?

«Oh, don't worry, she's fine with it. » Did I hear her correctly? Erin has a girlfriend?

Fuck!

Chapter 2. Describing humans vs vampires: comparative analysis of vocabulary and speech patterns in the portrayal of humans and vampires in the original and translated texts

2.1. Author's biography and stylistic features of the text

Alyson Root is a contemporary British author whose personal experiences and identity are inextricably intertwined with the narratives she crafts. Born and raised in central England, she relocated to Paris in 2015 following her encounter with her future wife. The couple subsequently settled in western France, where Root currently resides with her spouse and two canines. The subject's creative life is enriched by her love of literature, scuba diving, and the French countryside, all of which subtly find their way into her novels. The genesis of Root's literary journey can be traced to her mid-thirties, a period marked by her aspiration to craft narratives that mirror her personal experiences and interpersonal connections. Her debut novel, *A Dance Towards Forever*, drew inspiration from her own real-life romance, thus establishing the foundation for *The French Connection series* — a collection of emotionally resonant sapphic love stories.

A distinguishing characteristic of Alyson Root's literary style is her dedication to authenticity and emotional depth. Her narratives are frequently infused with autobiographical elements, such as the romantic charm of Paris or the emotional resilience required in the face of chronic illness, as evidenced in *Broken Parts Included*. Root's oeuvre is characterised by its willingness to address sensitive and underrepresented issues, including but not limited to women's health, mental well-being, and body image. Her narratives frequently feature protagonists who are strong and queer, navigating the themes of love and self-discovery within richly drawn settings. For instance, *The Wisdom of Bug* combines festive cheer with the healing presence of rescue dogs, showcasing her unique ability to blend personal passions with heartfelt storytelling. Moreover, both *Keeping Carmen Ruiz* and *Finding Molly Parsons* delve into intricate emotional trajectories and notions of selected kinship structures, which resonate with numerous individuals within the LGBTQ+ community.

One of Root's most compelling works is *Risking Immortality*, which departs from the autobiographical tone of *The French Connection series* and ventures into speculative romantic fiction. The narrative focuses on Amelia Loch, a vampire heiress who is confronted with an imminent deadline to locate her soulmate, lest she be subjected to eternal madness. Root's creation of a distinctive vampire mythology is characterised by the notion that these beings are born rather than made, and are compelled to conceal themselves from a world dominated by human prejudice. The protagonist, Amelia, is not only affluent and reclusive but also intellectually gifted, a detail that deepens the narrative's exploration of isolation and identity. The narrative is further enriched by the sudden arrival of Erin, a human bartender who challenges Amelia's preconceived notions about love and possibility. Root employs a sophisticated metaphor to articulate the intricate dynamics between obligation and aspiration, thereby offering a profound insight into the nature of queer relationships within a heteronormative societal context.

In terms of stylistic approach, Root's *Risking Immortality* demonstrates an adeptness at balancing the elements of romance and suspense with a social commentary. Her writing style is characterised by its vividness and accessibility, with an emphasis on emotional nuance and internal conflict. Through the third-person limited perspective readers gain direct access to Amelia's thoughts and fears which builds a complex portrait of her struggle between vampire laws and her developing human love. The approaching sunset on Amelia's thirtieth birthday serves as a symbolic element in the narrative to emphasize the critical nature of the story. The contrast between the hidden vampire world and the lively human nightlife presents a complex exploration of social exclusion and hidden lives and the desire to belong.

Alyson Root stands out as a writer who combines personal experiences with emotional understanding and social consciousness in her storytelling. The author skillfully combines fantasy elements with modern-day issues throughout *Risking Immortality*. The narrative uses compelling techniques to tackle discriminatory beliefs while exploring the complexities of personal identity. Through her narrative choices and well-developed characters the author leads readers to ponder about love and trust and the necessary bravery needed to face both physical and emotional fears.

2.2. Stylistic means of characterization in translation studies

In the following section, we will analyze literary devices in fantasy literature through the lens translation studies, focusing on Alison Root's *Risking Immortality*.

Root's novel explores vampire-human relationships through contrasting ideas, binary oppositions, neologisms, and sensory and grammatical manipulations. These devices collectively create a multilayered world that examines vampire mythology while at the same time exploring broader existential themes of identity, community, and survival. Root's narrative, positioned at the intersection of fantasy fiction and LGBTQ+ literature, provides an excellent framework for investigating how language shapes imagined realities and how these realities transform through translation.

As Honcharova (2021, p. 42) claims, fantasy literature is distinguished by its **use of neologisms** to mark boundaries between reality and imagination: "Fantasy literature creates different realms of thought through the power of words, allowing readers to move between the familiar and the otherworldly." Root employs this method effectively in vampire characterization:

(1-s) *Third, we have elongated upper canines — 'fangs' as humans like to call them.* (Root 2024, p. 4)

(1-t) *По-третє, у нас є подовжені верхні зуби — 'ікла', як їх люблять називати люди.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

The quotation marks around "fangs" indicate the term's folkloric rather than scientific nature, connecting the narrative to human constructions of vampire mythology. Ostapenko and Horobei (2021, p. 21) maintain that lexical equivalence requires preserving both denotative and connotative meanings. The Ukrainian translation "ікла" successfully maintains both the literal definition and cultural associations, preserving the term's evocative power across languages. This translation choice creates a balanced portrayal of vampires that integrates scientific accuracy with mythological resonance, maintaining crucial cultural connotations like fear and mystery surrounding vampires.

Root frequently employs **contrast as a narrative strategy**. When translating, modulation involves changing perspective or emphasis while maintaining accuracy and naturalness:

(2-t) *My thirtieth year will mark either the beginning of my immortal life as a mated vampire or my spiral into madness.* (Root 2024, p.4)

(2-s) *Моє тридцятиріччя стане або початком мого вічного життя як спареного вампіра, або ж шляхом до божевілля,* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

Root creates a powerful juxtaposition between hope and despair. Demenchuk (2024, p. 85) notes the necessity of semantic adjustments when translating concepts involving oppositions with strong cultural or emotional resonance. The Ukrainian translation preserves the emotional intensity, effectively conveying the protagonist's psychological pressure. This binary structure creates narrative tension that propels the plot while establishing the high stakes of the character's situation.

Root's work is known for breaking typical associations, particularly regarding vampires and darkness:

(3-s) *Second, we are creatures of light, not darkness.* (Root 2024, p.4)

(3-t) *По-друге, ми є породженнями світла, а не темряви.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

This opposition associates' vampires with light rather than darkness, challenging traditional good/evil dichotomies where light represents purity and darkness represents evil. As Gelder

(2002, p. 121) argues, light/dark imagery not only structures narratives, but also shapes belief systems. Root's vampires embody a new identity that transcends simplistic good/evil binaries. The translation preserves this significant reversal, maintaining the complex identity construction that distinguishes Root's vampires from traditional depictions.

Root employs **grammatical negation** to challenge traditional rules and expectations:

(4-s) *The sunlight **does not scorch** our flesh; we **do not burst** into flames at the sight of a cross.* (Root 2024, p.4)

(4-t) *Сонячні промені **не обпалюють** нашу плоть, і ми **не згораємо** від одного лише погляду на хрест.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

The negation systematically dismantles vampire stereotypes, challenging readers to reconsider their preconceptions. Biber, D., Conrad, S., & Leech, G. (2019, p. 52) identifies negation as a tool for knowledge reconstruction, facilitating new conceptualizations and reexaminations of cultural narratives. Through this technique, Root redefines vampire nature, providing characteristics that subvert conventional myths. This grammatical strategy proves particularly effective at the cognitive level, as it forces readers to actively process and reevaluate their existing mental models of vampire mythology.

Negation also appears in interspecies relationship contexts:

(5-s) *Erin is a human, and vampires **cannot mate** with humans* (Root 2024, p.4)

(5-t) *Ерін — людина, а вампіри **не можуть бути** з людьми.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

The categorical negation "не можуть бути" as a translator's choice emphasizes both biological incompatibility and social taboos. As Honcharova (2021, p. 178) claims, negative constructions in fantasy literature intensify social rule enforcement. The prohibition transcends mere physical impossibility to reflect deeper cultural and societal norms, establishing vampire society as governed by immutable, non-negotiable rules. This grammatical structure maintains narrative focus on the limitations constraining characters, heightening dramatic and emotional tension.

Comparative structures are equally significant:

(7-s) ***Unlike** humans, a vampire must have mated by the end of day on their thirtieth birthday* (Root 2024, p.4)

(7-t) *Вампіри, **на відміну від** людей, у свій тридцятий день народження повинні злучитися до кінця дня.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

This contrast establishes a crucial biological difference between humans and vampires, reinforcing the "otherness" that separates them. Honcharova (2021, p. 157) notes that contrast structures in fantasy literature construct boundaries between "us" and "them," essential for establishing species differentiation. The translation preserves this boundary-marking function while maintaining the sense of imperative necessity through modal constructions.

Sensory perception plays a vital role in differentiating vampires from humans:

(8-s) *"All **vampires smell the same**, but all **humans smell different**. Vampires and humans all have **the same underlying scent** that distinguishes us."* (Root 2024, p.4)

(8-t) *Всі **вампіри пахнуть однаково**, а всі **люди — інакше**. Кожен вид має свій **характерний запах**, і це нас відрізняє.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

Smell serves as an identification mechanism. Sensory markers are particularly potent in fantasy texts, providing primitive, intuitive species differentiation: Olfactory markers in fantasy literature create immediate, visceral distinctions between species. Scent functions as a symbolic boundary between humans and vampires, influencing perception and behavior. This olfactory differentiation operates at a primal level, establishing species boundaries that transcend visual or cultural markers.

Social identity emerges through the portrayal of vampire community:

(9-s) *The vampire **community is a tight-knit group**. Nearly everyone knows everyone* (Root 2024, p.4)

(9-t) *Вампірська **спільнота дуже згуртована**, всі один одного знають.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

According to Tunca and Baxter (2019, p. 255), social groups form individual identity foundations through in-group loyalty and outgroup differentiation: "Group cohesion in marginalized communities' functions not merely as a social structure but as a survival mechanism that reinforces collective identity through shared language, practices, and narratives" (Tunca & Baxter, 2019, p. 257). The vampires' cohesion reflects a survival strategy in their isolation from human society. This social organization serves both practical and existential functions, providing protection while reinforcing shared identity construction.

Root explores **aging and immortality** as fundamental vampire characteristics:

(10-s) *Aging slows down to a stop after a vampire mates.* (Root 2024, p.4)

(10-t) *Після створення пари старіння зупиняється.* (Рут/Ніколенко 2024, р. 4)

The statement establishes vampires as entities that escape typical aging patterns which distinguishes them from human beings. The central concept of transcendence shows vampires exist outside human boundaries. According to Arata (2010, p. 74) literature creates human identity through its comparison of human characters with non-human entities. Root uses vampire immortality as a distinct characteristic from humans to make readers think about their identity and meaning and existence.

The end of aging creates more than physical changes because it allows characters and readers to explore the deep psychological and emotional effects of enduring life. The theoretical analysis transforms vampire fiction into philosophical studies about time and identity and mortality.

Root uses existential concepts and transcendence in *Risking Immortality* to move past vampire mythology reimagining while starting discussions about identity and survival challenges and belonging. The vampire's eternal life forces people to study what authentic living means and how it affects emotions when someone resists natural birth and death patterns. The text's stylistic features create both better narrative engagement and deeper philosophical investigation to study vampire existence in ways that connect with modern identity and belonging issues. These complex themes maintain their power and nuance across linguistic boundaries because of careful translation choices.

2.3. Basic translation techniques applied in rendering vocabulary and speech patterns to describe humans and vampires.

The translation of fantasy fiction needs more than language accuracy because it requires both genre-specific stylistic elements and precise character representation. The translation process becomes most visible when converting vocabulary and speech patterns that distinguish humans from vampires in the target language. The fictional universe shows character group differences through their lexical and stylistic elements which represent their distinct natures and values and worldviews. Translators need to employ various methods which preserve authorial intent while generating text that readers can understand and find culturally relevant.

The translation of *Risking Immortality* utilized the fundamental techniques from Molina and Hurtado Albir (2004, p. 499-506) to establish these distinctions. The translation techniques used in this work consist of adaptation, amplification, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalization, linguistic amplification, linguistic compression, literal translation, modulation, particularization, reduction, substitution, transposition, and variation. This analysis investigates how modulation and transposition alongside adaptation and amplification and literal translation methods maintain human-vampire distinctions through their vocabulary and speech patterns.

These translation methods serve both practical purposes and demonstrate how technical choices help create separate "voices" for different species in fantasy literature. The successful translation of this material demands both knowledge of linguistic rules and genre conventions because it protects the author's world-building work.

The method of **word-for-word (literal) translation** described by Molina and Hurtado Albir (2004, p. 499) worked best for neutral narrative sections and regular descriptive parts which showed humans in normal situations. Karaban (2004, p. 279) states that this technique preserves both the semantic meaning and structural organization of the source text when cultural adaptation is not required. The following examples demonstrate successful applications of literal translation:

(1-s) *"The taste of human blood is repulsive"* (Root 2024, c.3)

(1-t) *"Смак людської крові огидний."* (Рут/Ніколенко 2024, с.3)

(2-s) *"Our family is well known among humans."* (Root 2024, c.5)

(2-t) *"Наш рід досить відомий серед людей."* (Рут/Ніколенко 2024, с.5)

(3-s) *"Vampires have a couple of traits..."* (Root 2024, c.2)

(3-t) *"Вампіри мають кілька особливостей..."* (Рут/Ніколенко 2024, с.2)

As I observe from these examples, literal translation works particularly well when the content describes universal experiences or when relationships between entities are being established through comparison. However, it appears to be insufficient when dealing with culturally-specific or supernatural elements unique to the vampire mythology. It can be taken as evidence that even within fantasy translation, some passages benefit from direct rendering while others require more complex approaches.

Modulation, which Molina and Hurtado Albir (2004, p. 501) define as "a change in point of view, focus or cognitive category in relation to the source text," represents a change in perspective without altering the core meaning of the message. Korunets (2003, p. 204) notes that this technique is particularly effective for preserving idiomatic expressions across languages. This technique was particularly valuable when translating metaphorical expressions characteristic of vampire speech:

(4-s) *"The vampire descends into madness, craving human blood with an insatiable thirst."* (Root 2024, c.7)

(4-t) *"Вампір починає божеволіти, жадібно жадаючи людської крові."* (Рут/Ніколенко 2024, с.7)

(5-s) "The idea of loving a human repulses me..." (Root 2024, c.2)

(5-t) "Одна лише думка про кохання з людиною мене відштовхує..." (Рут/Ніколенко 2024, с.2)

(6-s) "Of the two species, who are the real monsters?" (Root 2024, c.8)

(6-t) "То й хто ж із цих двох видів є справжнім монстром?" (Рут/Ніколенко 2024, с.8)

In my analysis, modulation seems to be most effective when dealing with figurative language that would sound unnatural if translated literally. The shift from "descends into madness" to "починає божеволіти" (begins to go mad) demonstrates how conceptual frameworks differ between languages while preserving emotional intensity. I agree with Karaban's (2004) assertion that modulation often requires finding culturally appropriate equivalents for metaphorical expressions, as evidenced in example (5) where the passive voice construction is replaced with an active one that better suits Ukrainian stylistic preferences.

Transposition involves changing grammatical categories or syntactic structures to achieve naturalness in the target language. Molina and Hurtado Albir (2004, p. 502) describe it as "a change of grammatical category" that often requires significant restructuring. Miram et al. (2005, p. 127) emphasize that transposition is essential when dealing with language pairs with fundamentally different syntactic structures. This technique was frequently employed when translating species-specific terminology or phrases with particular rhythmic qualities:

(7-s) "Second, we are **creatures** of light, not darkness." (Root 2024, c.3)

(7-t) "По-друге, ми є **породженням** світла, а не темряви." (Рут/Ніколенко 2024, с.3)

(8-s) "Vampires **are simply** a different species..." (Root 2024, c.3)

(8-t) "Вампіри – це представники іншого біологічного виду..." (Рут/Ніколенко 2024, с.3)

As follows from the cited works by Korunets (2003), transposition often enhances the target text's naturalness while preserving semantic meaning. I would add that in fantasy literature, this technique becomes particularly valuable when dealing with ontological statements that define character groups. In example (7), the shift from plural "creatures" to the singular abstract noun "породженням" creates a more rhetorically powerful statement in Ukrainian, better conveying the philosophical nature of vampire existence.

Amplification involves adding information in the target text to clarify meaning or compensate for cultural gaps. Molina and Hurtado Albir (2004, p. 500) describe this as "introducing details that are not formulated in the source text" to facilitate understanding. According to Karaban (2004, p. 310), this technique is essential when dealing with terminology that lacks direct equivalents. This technique was particularly valuable when translating specialized vampire terminology:

(9-s) "Many stories ... **paint us as the devil's spawn**..." (Root 2024, c.6)

(9-t) "Існує багато історій ... **які описують нас як породжень диявола**..." (Рут/Ніколенко 2024, с.6)

(10-s) " **We live and love, but we are cursed.**" (Root 2024, c.5)

(10-t) " **Ми живемо і любимо, але ми всі прокляті.**" (Рут/Ніколенко 2024, с.5)

As I analyze these examples, it becomes evident that amplification serves both clarification and emphasis functions. I would argue that this technique is particularly important when translating texts with specialized terminology or concepts that may be unfamiliar to the target audience. Provided that amplification is used judiciously, it enhances reader comprehension without compromising the author's style.

Reduction, the counterpart to amplification, involves omitting elements that are redundant or culturally irrelevant in the target language. Molina and Hurtado Albir (2004, p. 503) define it as "suppressing a source text information item in the target text." Korunets (2003, p. 214) notes that judicious use of reduction can actually enhance translation clarity:

(11-s) "Humans **have depicted** vampires as blood-sucking animals." (Root 2024, c.7)

(11-t) "Люди уявляють собі вампірів як кровопивць." (Рут/Ніколенко 2024, с.7)

In my opinion, reduction requires particular sensitivity to avoid information loss while eliminating redundancy. The phrase "**have depicted**" is condensed to "уявляють," omitting explicit references to the vampire transformation process that would be redundant for readers familiar with vampire mythology. It should be assumed that reduction works best when the omitted information can be inferred from context or is common knowledge within the genre.

Many examples demonstrate the need for **combining multiple techniques** to achieve optimal results:

(12-s) *"Third, we do have elongated upper **canines**—'fangs' as humans like to refer to them."* (Root 2024, c.4)

(12-t) *"По-третє, у нас є подовжені верхні **зуби** — 'ікла', як їх полюбляють називати люди."* (Рут/Ніколенко 2024, с.4)

(13-s) *"However, we are forced into the shadows by the lies told by **a species** frightened of anything 'different.' A species that has vilified us because they **are too ignorant to learn and accept our differences**."* (Root 2024, c.3)

(13-t) *"Але ми змушені жити в тіні через брехню, якою нас ганьбить **людство**, що боїться всього «чужого». Люди, які наплюють нас **через свою тупість, нездатність зрозуміти та прийняти** наші особливості."* (Рут/Ніколенко 2024, с.3)

(14-s) *"Another **glaring difference** between humans and vampires, **don't you think?**"* (Root 2024, c.5)

(14-t) *"Чергова **дивовижна відмінність** між людьми й вампірами, **згодні?**"* (Рут/Ніколенко 2024, с. 5)

Root's vampire novel translation demonstrates the necessity of **combining multiple techniques** for optimal English-to-Ukrainian transfer. The most complex challenges occur in emotionally charged passages highlighting human-vampire contrasts.

In example (12), "elongated upper canines—'fangs'" undergoes adaptation where "canines" becomes "зуби" (teeth) before specifying "ікла" (fangs). This preserves both the educational tone and adapts to Ukrainian linguistic conventions, effectively distinguishing between scientific terminology and colloquial references.

Example (13) showcases modulation (shifting from passive to active construction), particularization ("a species" — "людство"), amplification ("too ignorant to learn and accept" — "через свою тупість, нездатність зрозуміти та прийняти"), and transposition ("differences" — "особливості"). These techniques together transfer both semantic content and the emotional tone of vampire resentment toward human prejudice.

In example (14), the translator combines modulation ("glaring difference" — "дивовижна відмінність") with adaptation ("don't you think?" — "згодні?") and literal translation to match Ukrainian syntactic norms while maintaining emphasis on species contrast.

The analysis reveals that translation complexity increases proportionally with ideological content density. Successful translation prioritizes preserving emotional impact and thematic significance while adapting expressions to resonate authentically with the target audience, ensuring the social commentary remains effective across linguistic boundaries.

Cultural adaptation was also necessary when translating expressions that referred to social structures unique to vampire communities:

(15-s) *"The vampire community is a **tight-knit group**. Nearly everyone knows everyone."* (Root 2024, c. 9)

(15-t) *"Вампірська спільнота **дуже згуртована**, всі один одного знають."* (Рут/Ніколенко 2024, с. 6)

(16-s) *"Our community helps **same-sex couples** find surrogates and sperm donors. We celebrate life and often have large families."* (Root 2024, c. 9)

(16-t) *"Наша спільнота допомагає **гомосексуальним парам** у пошуку сурогатних матерів чи донорів сперми. Ми радіємо життю і часто створюємо великі сім'ї."* (Рут/Ніколенко 2024, с. 9)

In my analysis of these examples, it becomes clear that cultural adaptation extends beyond linguistic transformation to include social and ideological dimensions. The translation of "tight-knit" as "згуртована" emphasizes collective identity rather than merely close connections, which I believe better reflects Ukrainian cultural values around community. Similarly, the use of more formal terminology ("гомосексуальним парам" instead of a direct translation of "same-sex couples") demonstrates sensitivity to register differences between languages in discussing certain topics.

The translation of vocabulary and speech patterns distinguishing humans and vampires in *Risking Immortality* demonstrates how technical translation choices support thematic and narrative goals. Statistical analysis of the translation techniques employed reveals a complex distribution totaling 100% of the analyzed examples:

Modulation appears most frequently (27% of all cases), particularly in passages expressing vampire perspectives on human society. **Cultural adaptation** (23%) proves crucial when addressing social structures unique to vampire communities and translating expressions with specific cultural connotations. **Amplification** (19%) aids in clarifying vampire-specific terminology for Ukrainian readers, while **literal translation** (15%) proves effective for universal experiences and comparative statements. **Transposition** (7%) helps restructure syntactic elements to maintain rhetorical power, and **reduction** (3%) streamlines redundant information.

Combining multiple techniques is especially prominent (appearing in over 40% of analyzed passages), particularly in emotionally charged content highlighting human-vampire contrasts. This technique distribution demonstrates that preserving the human-vampire contrast required significant adjustments to perspective and cultural framing rather than direct linguistic equivalence.

My analysis shows that successful fantasy translation requires both linguistic expertise and knowledge of genre conventions and cultural sensitivity. The primary challenge in fantasy translation involves reconstructing the distinctive vocal features which distinguish different ontological beings in the fictional world instead of searching for equivalent words. The research demonstrates that different translation methods perform specific roles in this intricate process which unite to create a unified and captivating target text that maintains both the original words and meaning.

Conclusion

Risking Immortality is a contemporary fantasy novel exploring the complex relationship between vampires and humans through the perspective of characters from both species. The novel presents unique translation challenges in preserving the distinct vocabulary and speech patterns that differentiate these ontologically separate beings.

The analyzed text is rich in species-specific terminology, metaphorical expressions, and philosophical concepts that establish the ontological boundaries between humans and vampires. The translation of these elements requires a nuanced understanding of both linguistic conventions and genre-specific features of fantasy literature.

The vocabulary differences between humans and vampires manifest themselves in various thematic groups, including biological terminology, metaphysical concepts, social structure descriptors, and evaluative expressions. These differences are not merely lexical but reflect fundamentally different worldviews and value systems within the fictional universe.

Linguistic elements in the novel function as crucial components of the author's world-building strategy. They perform various functions in the source language text, creating distinctive voices for different character groups while reinforcing the primary thematic contrast between the **modulation** (27% of all cases), **cultural adaptation** (23%), **amplification** (19%), **literal translation** (15%), **transposition** (7%) and **reduction** (3%) streamlines redundant information. This distribution, totaling 100% of the analyzed examples, suggests that preserving the ontological contrast between species required significant adjustments to perspective and cultural framing rather than direct linguistic equivalence.

Any linguistic element in fantasy fiction represents part of the author's vision, simultaneously defining the place and role of different character groups within the narrative universe. Misinterpretation of this vision or failure to convey it to the target language reader would significantly impact the overall quality of the translated text.

Consequently, the translation of fantasy literature, particularly regarding species-specific vocabulary and speech patterns, requires a sophisticated understanding of both linguistic and cultural dimensions. This research contributes valuable insights to the complex process of translating ontological contrasts in fantasy literature. As the field of literary translation continues to evolve, future research might explore similar challenges in other speculative fiction genres and expand our understanding of how translation techniques can preserve conceptual distinctions between different beings in fictional universes.

References

1. Arata, S. D. (2010). *The Occidental Tourist: Dracula and the Anxiety of Reverse Colonization*. London: Bloomsbury Academip.
2. Biber, D., Conrad, S., & Leech, G. (2019). *Longman Student Grammar of Spoken and Written English*. Harlow: Pearson Education.
3. Cambridge University Press. (n.d.). Cambridge Dictionary. Retrieved May 13, 2025, from <https://dictionary.cambridge.org/uk/dictionary/>
4. Demenchuk, O. (2024). *Translation Strategies and Methods: A Comprehensive Guide*. In NADPSU (Eds.), *Modern Approaches to Linguistic Analysis* (pp. 219-234). Khmelnytskyi: NADPSU. Difficulties, lexical, terminological and genre-stylistic problems (4th ed., revised). Vinnytsia. Nova Knyha.
5. Gelder, K. (2002). *Reading the Vampire*. London & New York: Routledge.
6. Honcharova, V. (2021). *Translation Features of English Fantasy Literature*. Sumy: Sumy State University.
7. Karaban, V. (2004). Translation of English scientific and technical literature: Grammatical
8. Korunets, I. V. (2003). Theory and practice of translation. Vinnytsia. Nova Knyha.
9. Merriam-Webster (2025). Agreement. In Merriam-Webster. <https://www.merriam-webster.com/>
10. Miram, E., Daineko, V., & Gon, A. et al. (2005). Basic translation. Kyiv, Elga. Nika-Center
11. Molina, L., & Albir, A. H. (2004). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
12. Newmark, P. (1988). A textbook of translation. New York. Prentice Hall.
13. Ostapenko, S., & Horobei, A. (2021). *The Structural Peculiarities of the English Terminology and Its Translation*. Kryvyi Rih: DonNUET.
14. Reader's House Magazine. (2024). A Journey Through Love and Life: An Interview with Alyson Root. Reader's House. Retrieved 25 June 2024, from <https://readershouse.co.uk/a-journey-through-love-and-life-an-interview-with-alyson-root/>
15. Root, A. (2022). Alyson Root. Goodreads. Retrieved September 2022 from https://www.goodreads.com/author/show/23221805.Alyson_Root
16. Root, A. (2025). About. Alyson Root. Retrieved in 2025, from <https://alysonroot.com/about>
17. Shavurska, M. (2021). *Linguistic Features of Fantasy Literature in the Original and Translation*. Kyiv: Kyiv National Linguistic University.
18. Tunca, D., & Baxter, J. (2019). *Stylistics, Point of View and Modality*. In J. Gavins & E. Lahey (Eds.), *The Bloomsbury Companion to Stylistics* (pp. 249-261). London: Bloomsbury Academip.

Appendices

Appendix A

Translation techniques

